

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 4, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1257](#) 03-03-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1101](#) 24-02-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:490](#) 24-02-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:544](#) 24-02-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:190](#) 24-02-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:305](#) 17-02-2026

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:1670](#) 11-03-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2172](#) 05-03-2026

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:1247](#) 04-03-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2064](#) 02-03-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1987](#) 27-02-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:4358](#) 26-02-2026

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:1361](#) 25-02-2026

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:1226](#) 25-02-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1722](#) 25-02-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1827](#) 24-02-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:923](#) 20-02-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1533](#) 19-02-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2039](#) 18-02-2026

- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:1543](#) 18-02-2026
- [Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1755](#) 18-02-2026
- [Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:1411](#) 18-02-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:873](#) 12-02-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:875](#) 11-02-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:874](#) 10-02-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:872](#) 09-02-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:728](#) 04-02-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1005](#) 29-01-2026
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:908](#) 29-01-2026
- [Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2015](#) 21-01-2026
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:741](#) 21-01-2026
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:475](#) 07-01-2026
- [Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:3648](#) 05-01-2026
- [Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:13201](#) 10-12-2025
- [Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:13229](#) 19-11-2025
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:11293](#) 17-10-2025

Antillen

- [Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OG EAM:2026:32](#) 03-03-2026
- [Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OG EAM:2026:23](#) 03-03-2026
- [Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OG EAA:2026:46](#) 05-02-2026

RECHTSPRAAK

Voormalig advocaat van (de moeder van) de minderjarig erfgename is aansprakelijk wegens benadeling van de nalatenschap.

De in 2012 overleden erflater was ten tijde van zijn overlijden niet gehuwd of geregistreerd partner en heeft zijn in 2016 erkende dochter als erfgename achtergelaten. De minderjarige dochter heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard en werd in eerste instantie door haar moeder en vanaf augustus 2018 door een bijzonder curator vertegenwoordigd. Gevoegde partij 1 is bij beschikking van de rechtbank Rotterdam van 13 september 2012 benoemd tot vereffenaar van de nalatenschap van de erflater. Hij was de oud-buurman van de moeder van de erflater en ten tijde van zijn benoeming als kandidaat-notaris in loondienst werkzaam bij notaris/gevoegde partij 2. In mei 2013 heeft de moeder van erfgename appelland als advocaat ingeschakeld om de erfgename bij te staan bij de afwikkeling van een geschil over de vereffening van de nalatenschap. Appelland is ook door gevoegde partij 1 ingeschakeld in het kader van de vereffening van de nalatenschap. Gevoegde partij 1 is in 2018 als vereffenaar ontslagen en geïntimeerde X is tot vereffenaar benoemd. X heeft gevoegde partijen alsmede appelland aansprakelijk gesteld voor de schade die de nalatenschap volgens hem heeft geleden als gevolg van hun wanprestatie dan wel onrechtmatig handelen bij de vereffening. Bij het eindvonnis heeft de rechtbank voor recht verklaard dat appelland en gevoegde partij 1 jegens de vereffenaar, althans jegens de gezamenlijke crediteuren en de erfgename van de nalatenschap van de erflater, onrechtmatig hebben gehandeld en dat appelland daarnaast wanprestatie heeft gepleegd. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat gevoegde partij 2 voor het onrechtmatig handelen van gevoegde partij 1 hoofdelijk aansprakelijk is en dat appelland en de gevoegde partijen de schade moeten vergoeden. De rechtbank heeft hen onder meer hoofdelijk veroordeeld tot betaling aan de vereffenaar van € 150.000 en appelland daarnaast veroordeeld tot betaling aan de vereffenaar van € 9.000. Appelland komt – samengevat – op tegen het oordeel van de rechtbank dat hij aansprakelijk is voor de gang van zaken rondom de woning en de auto.

Volgens het hof moest appelland als vertegenwoordiger van de nalatenschap zich inspannen om voor de woning een zo hoog mogelijke verkoopopbrengst te realiseren. Naar het oordeel van het hof heeft appelland niet voldaan aan de op hem rustende inspanningsplicht. Daarvoor

was o.m. relevant dat appellant advocaat was en geen makelaar in onroerende zaken. Hij heeft niet gesteld dat hij desondanks beschikte over voldoende kennis van de markt en kunde om woningen te verkopen. Tegen die achtergrond kon van hem worden verwacht dat hij (een) derde(n) zou inschakelen voor die aspecten van de woningverkoop waarvoor hij de kennis en kunde miste. Appellant heeft de woning echter verkocht zonder tussenkomst van een makelaar, zonder de woning op de markt te (laten) brengen en zonder de woning vooraf te laten taxeren. In zoverre heeft appellant niet gedaan wat van hem als redelijk handelend en redelijk bekwaam vertegenwoordiger kon worden verwacht. Appellant heeft de woning in april 2014 voor € 300.000 verkocht. Appellant was bekend met de WOZ-waarde van de woning of had daarvan als vertegenwoordiger van de nalatenschap en de erfgename op de hoogte moeten zijn. De WOZ-waarde van de woning was met € 600.000 per overlijdensdatum van de erflater dus tweemaal zo hoog als de verkoopprijs van de woning. Dit is een duidelijke aanwijzing dat een verkoopprijs van € 300.000 te laag was. Voorts was de partner van erflater enkele maanden daarvoor kennelijk bereid om aanzienlijk meer voor de woning te betalen. Appellant kan zich er niet met succes op beroepen dat de moeder van erfgename een verklaring heeft ondertekend dat zij namens de erfgename akkoord is met een verkoopprijs van de woning van € 300.000. Appellant had als advocaat en gevolmachtigde een eigen verantwoordelijkheid ter zake van de verkoop van de woning. Voorts heeft hij onvoldoende gemotiveerd betwist (i) dat de moeder van erfgename, gezien haar (gebrekkige) kennis van de Nederlandse taal en de woningmarkt, waar appellant zich als haar advocaat van bewust had moeten zijn, niet kon overzien of zij er goed aan deed om de woning voor € 300.000 te (laten) verkopen en (ii) dat zij enkel handelde op advies van appellant als haar advocaat. Appellant heeft (als vertegenwoordiger van de nalatenschap) ook onrechtmatig gehandeld met betrekking tot de (verkoop van de) auto. Ook met betrekking tot de auto moest appellant zich inspannen om een zo hoog mogelijke verkoopopbrengst voor de nalatenschap te realiseren. Appellant heeft niet aan die verplichting voldaan. Op het moment dat appellant de beschikking kreeg over de auto via het onder de partner van erflater gelegde beslag, had de auto volgens onder meer de aangifte voor de erfbelasting een waarde van € 15.000. Appellant heeft niets gedaan om de auto op korte termijn te verkopen om te proberen deze waarde te realiseren. In plaats daarvan is de auto op naam van de echtgenote van appellant gezet en is ruim twintig maanden met de auto gereden. Tegen de tijd dat gevoegde partij 1 de auto verkocht voor € 6.000, was de auto logischerwijs enkel al door tijdsverloop en het gebruik in waarde gedaald. Appellant is dus ook voor dit handelen aansprakelijk jegens de nalatenschap. Gezien de zwaarte van de fouten van appellant bij de verkoop van de woning en de auto is het naar het oordeel van het hof naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat appellant zich beroept op een in het kader van de afwikkeling gesloten vaststellingsovereenkomst aan hem verleende kwijting.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:190

Zaaknummer: 200.329.343/01

Rechters: J. de Graaf, J.E.H.M. Pinckaers en M.C.M. van Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vruchtgebruik van voorwaardelijk/bezwaard erfgenaam wordt onder bewind gesteld wegens niet-nakomen van verplichtingen jegens verwachters.

De in 2017 overleden erflater was ten tijde van zijn overlijden gehuwd met gedaagde, zulks onder het maken van huwelijksvoorwaarden met uitsluiting van elke gemeenschap, beiden in tweede echt. Zowel erflater als gedaagde heeft kinderen uit een eerdere relatie. Erflater had drie kinderen, van wie twee de eisende partijen zijn, en gedaagde had twee kinderen. Gedaagde is benoemd tot voorwaardelijk/bezwaard erfgenaam, de vijf kinderen tot verwachters. Tussen partijen is een geschil ontstaan over met name de wijze waarop gedaagde uitvoering geeft aan haar verplichtingen uit hoofde van het testament en eiseressen informeert over (de bestanddelen van) de nalatenschap. De daarover gestarte procedure is in januari 2024 doorgehaald omdat partijen een overeenkomst hebben gesloten waarin gedaagde zich o.m. heeft verplicht informatie te verschaffen over de samenstelling van de nalatenschap en de jaarlijkse informatieplicht van gedaagde nader is omschreven en vastgelegd. Bij de beoordeling van de stelling van eiseressen dat gedaagde die overeenkomst niet nakomt, stelt de rechtbank voorop dat partijen een vaststellingsovereenkomst hebben gesloten. Verder is niet gebleken dat gedaagde zich (volledig) houdt of heeft gehouden aan de afspraken die in voormelde vaststellingsovereenkomst in detail zijn gemaakt. Die afspraken zien met name op een door gedaagde op te maken boedelbeschrijving die een gedetailleerd overzicht van alle bezittingen (activa) en schulden (passiva) geeft en op de op haar rustende jaarlijkse informatieplicht zoals bedoeld in artikel 3:205 lid 4 BW. Gelet hierop is sprake van een tekortkoming van gedaagde die haar kan worden toegerekend. Alleen al het feit dat eiseressen andermaal moeten procederen over deze kwestie, thans uit hoofde van de vaststellingsovereenkomst, nota bene gesloten ten overstaan van de rechtbank en vastgelegd in een proces-verbaal, maakt dat er sprake is van het in ernstige mate tekortschieten van gedaagde in de nakoming van haar verplichtingen als vruchtgebruikster. De rechtbank neemt tevens in aanmerking dat eiseressen in de dagvaarding hebben gesteld dat volgens hun berekening, zulks op basis van de door gedaagde verstrekte gegevens over de opbrengsten van verkocht onroerend goed, een bedrag van meer dan € 525.000 aan het bezwaarde vermogen is onttrokken dan wel niet is verantwoord. Gedaagde heeft op dit punt geen gemotiveerd

verweer gevoerd, zodat de rechtbank dit bij de huidige stand van zaken als vaststaand moet aannemen en het er mitsdien voor moet worden gehouden dat zij zonder recht inteert op het bezwaarde vermogen. Een en ander rechtvaardigt naar het oordeel van de rechtbank dan ook dat het door gedaagde genoten vruchtgebruik onder bewind wordt gesteld, zoals bedoeld in artikel 3:221 BW.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:13201

Zaaknummer: C/03/335024 / HA ZA 24-447

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nalatenschap was al verdeeld zodat goedkeuring als bedoeld in artikel 3:183 BW niet alsnog wordt verleend.

Erflaatster heeft haar dochter (voor 1/2e deel), de voormalige echtgenote van haar zoon (voor 1/8e deel) en de drie kinderen (onder wie betrokkene) van haar vooroverleden zoon (ieder voor 1/8e deel) als erfgenamen achtergelaten. Het verzoek van betrokkene dat, kort gezegd, strekt tot het verlenen van goedkeuring voor de verdeling van de nalatenschap van erflaatster, wordt afgewezen. Uit de door verzoeker overgelegde stukken blijkt dat de nalatenschap al is verdeeld. De notaris geeft namelijk in een e-mail aan dat zij op 14 oktober 2025 alle erfgenamen heeft uitbetaald waarmee de nalatenschap van erflaatster volledig zou zijn afgewikkeld. In artikel 3:183 BW is bepaald dat de verdeling op iedere wijze en in elke vorm kan geschieden, mits de deelgenoten en zij wier medewerking vereist is, allen het vrije beheer over hun goederen hebben en in persoon of bij een door hen aangewezen vertegenwoordiger medewerken, dan wel in geval van bewind over hun recht worden vertegenwoordigd door de bewindvoerder, voorzien van de daartoe vereiste toestemming of machtiging. De kantonrechter kan niet achteraf, na de verdeling, toestemming of machtiging verlenen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:923

Zaaknummer: 11931196 \ EJ VERZ 25-580

Rechters: J.J.A. Donkersloot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank kan niet vaststellen dat zoon beheer had over vermogen ouders en hoeft uit dien hoofde geen bedragen terug te betalen.

Eiseres is de zus van gedaagde sub 1 en sub 2. De vader van partijen is in 2019 overleden, moeder in 2022. Zij zijn allebei bijna 92 jaar oud geworden. Eiseres en gedaagden sub 1 en 2 zijn de erfgenamen van moeder, ieder voor een gelijk deel. Gedaagde sub 1 is executeur/afwikkelingsbewindvoerder in haar nalatenschap. Gedaagde sub 1 was ook executeur/afwikkelingsbewindvoerder in de nalatenschap van vader en in de nalatenschap van een oom van partijen, die in 2019 is overleden. Die nalatenschappen zijn afgewikkeld. Gedaagde sub 1 is ondernemer en vermogend. Vader en moeder zijn op 1 december 2016 verhuisd naar een aangepaste woning op het terrein van het huis van gedaagde sub 1. Hun oude woning is verkocht. Vader en moeder waren rolstoelafhankelijk en hulpbehoevend en hadden intensieve zorgverlening nodig. Overdag werden zij (per toerbeurt) verzorgd door drie professionele zorgverleners en in de overige uren door gedaagde sub 1 en zijn echtgenote. Gedaagde sub 1 heeft in dat kader veel voor vader en moeder geregeld. Vader en moeder hebben in december 2016 zowel gedaagde sub 1 als zijn persoonlijk assistente gemachtigd tot hun bankrekeningen. Moeder heeft op 26 april 2020 ook nog een volmacht aan gedaagde sub 1 verstrekt. Eiseres voert diverse in de periode vanaf 2015 verrichte rechtshandelingen aan, waaronder leningsovereenkomsten, betaalde bedragen wegens kost en inwoning en diverse schenkingen. In die periode is – zo eiseres – het vermogen van (uiteindelijk) moeder met circa € 1 miljoen afgenomen en na voldoening van de erfdelen uit hoofde van vaders overlijden, ontving zij circa € 25.000. Eiseres gaat ervan uit dat gedaagde sub 1 in al die jaren het beheer over het vermogen van vader en moeder heeft gevoerd. Gelet op hun hoge leeftijd en gesteldheid waren zij namelijk niet meer in staat hun financiën te regelen. Zij wisten en begrepen ook niet wat gedaagde sub 1 met hun vermogen deed. Volgens eiseres zijn betalingen en verrekeningen zonder deugdelijke rechtsgrond en daardoor is een groot deel van het vermogen van vader en moeder (indirect) aan gedaagde sub 1 ten goede gekomen en zijn eiseres en gedaagde sub 2 benadeeld. Eiseres meent dat gedaagde sub 1 onrechtmatig heeft gehandeld en vordert veroordeling tot terugbetaling van bedragen aan de nalatenschap van moeder en subsidiair vaststelling van de legitimaire massa en haar legitieme portie en veroordeling tot uitbetaling van haar legitieme portie.

De rechtbank wijst de primaire vorderingen af omdat zij niet kan vaststellen dat gedaagde sub 1 het beheer over het vermogen van vader en moeder heeft gevoerd en ook niet dat de betalingen (al dan niet door verrekening) zonder rechtsgrond zijn verricht. Bovendien kan niet worden vastgesteld dat de uitgaven niet voor hen zijn gedaan, maar voor gedaagde sub 1. Hij heeft daarom niet onrechtmatig gehandeld en ook geen misbruik gemaakt van de omstandigheden waarin vader en moeder verkeerden. Vader en moeder hebben zelf beslist wat zij met hun vermogen wilden doen en dat stond hun vanzelfsprekend vrij. Wel is de rechtbank van oordeel dat de schenkingen die zij hebben gedaan niet gebruikelijk waren. Dit betekent dat deze bij de berekening van de legitieme portie van eiseres in aanmerking moeten worden genomen. De rechtbank stelt vervolgens de legitieme portie van eiseres vast, veroordeelt gedaagde sub 1 niet om deze te voldoen. Vader en moeder zijn met het doen van giften in 2017, dus twee jaar voordat vader overleed, begonnen. Niet gesteld of gebleken is dat vader en moeder eerder bedragen aan de kleinkinderen, de kinderen en de kerk hebben geschonken. In vier jaar tijd (namelijk in de periode 2019-2022) is bijna € 250.000 aan de kleinkinderen (en achterkleinkinderen) geschonken. Dat is een groot bedrag. Dat dit in het kader van vermogensplanning is gebeurd, maakt de schenkingen niet 'gebruikelijk'. Dit duidt eerder op het tegendeel. Ouders waren het doen van schenkingen niet gewoon en pas nadat zij fiscaal advies hadden gekregen over hoe hun vermogen nog tijdens leven kon worden overgedragen, zijn zij de schenkingen gaan doen. Dat dit grote bedrag van € 250.000 niet in één keer is geschonken, maar in termijnen (waarbij er in 2020 een extra schenking is geweest), maakt dat niet anders. Door het doen van schenkingen in termijnen kan er naar het oordeel van de rechtbank geen 'gebruik' ontstaan. Dat is anders als deze schenkingen eerder óók hebben plaatsgevonden en deze (dus) niet gericht waren op het verkleinen van de omvang van de nalatenschap. Het voorgaande geldt ook voor de giften aan de kinderen en de kerk. Dit betekent dat de rechtbank ook deze niet als gebruikelijk beschouwt. De rechtbank bepaalt de legitieme portie van eiseres op € 70.226. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat de schenkingen die eiseres van moeder heeft ontvangen op haar legitieme portie in mindering komen, net als dat wat zij krachtens erfrecht verkrijgt. Wat dan overblijft, is haar legitimaire vordering. Eiseres heeft niet gevorderd dat de rechtbank de hoogte hiervan vaststelt. De rechtbank gaat ervan uit dat partijen deze samen zullen berekenen. De rechtbank kan gedaagde sub 1 als executeur niet veroordelen om de legitieme portie aan eiseres te voldoen, zoals zij heeft gevorderd. Zoals hiervoor vermeld, kan alleen een legitimaire vordering worden voldaan. Voor zover de nalatenschap daarvoor ontoereikend is, is het aan eiseres om bij de begiftigden in te korten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:728

Zaaknummer: C/16/559209 / HL ZA 23-194

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontoerekeningsvatbare echtgenoot die is ontslagen van alle rechtsvervolging ter zake van moord op zijn echtgenote, is niet onwaardig om te erven, en ook redelijkheid en billijkheid verzetten zich niet tegen zijn erven.

In 2022 is erflaatster overleden. Eiseressen zijn de zus respectievelijk moeder van erflaatster. Gedaagde is de echtgenoot van erflaatster, met wie zij onder huwelijksvoorwaarden was gehuwd. In een strafrechtelijke procedure heeft de rechtbank in 2024 bewezen verklaard dat gedaagde erflaatster opzettelijk van het leven heeft beroofd en haar daaraan voorafgaand heeft bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht. De rechtbank heeft geoordeeld dat gedaagde niet strafbaar is, omdat hij ontoerekeningsvatbaar was als gevolg van een psychische stoornis. Hij heeft volledig gehandeld vanuit een paranoïde waan, zodat de strafbare feiten hem niet kunnen worden toegerekend. De rechtbank heeft gedaagde daarom ontslagen van alle rechtsvervolging en hem de maatregel van tbs met voorwaarden opgelegd. In hoger beroep heeft het hof met een deels andere motivering hetzelfde geoordeeld. Het door gedaagde ingestelde cassatieberoep loop nog. In deze civiele bodemprocedure vorderen eiseressen dat de rechtbank voor recht verklaart dat gedaagde op grond van artikel 4:3 BW onwaardig is om te erven, dan wel dat de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van openbare orde en de redelijkheid en billijkheid zich ertegen verzetten dat aan gedaagde enige aanspraak toekomt op de nalatenschap van erflaatster en dat hij op grond van de redelijkheid en billijkheid onwaardig dient te worden geacht. De rechtbank ziet geen aanleiding om de beslissing in deze zaak aan te houden in afwachting van de einduitspraak in de strafrechtelijke procedure door de Hoge Raad dan wel, na verwijzing door de Hoge Raad, door een hof. Als gedaagde uiteindelijk wordt veroordeeld, is hij namelijk van rechtswege onwaardig om van erflaatster te erven. Als gedaagde alsnog wordt vrijgesproken, is dat niet het geval en is er ook geen grond om hem zijn wettelijke aanspraak op de nalatenschap van erflaatster op grond van artikel 6:2 lid 2 BW te ontzeggen. Eiseressen verwijzen in dat kader naar jurisprudentie van het EHRM en de Hoge Raad, EHRM 1 december 2009, ECLI:NL:XX:2009:BL:6889, Hof Arnhem-Leeuwarden 30 mei 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:4522 en HR 6 december 2024, ECLI:NL:HR:2024:1797. Het hof geeft aan dat de Hoge Raad, onder meer met verwijzing naar de parlementaire geschiedenis, heeft overwogen dat onder de door artikel 4:3 lid 1 aanhef en

onder a BW vereiste veroordeling niet kan worden verstaan een uitspraak van een strafrechter waarin wel is bewezenverklaard dat de verdachte een in die bepaling bedoeld feit heeft begaan, maar de verdachte is ontslagen van alle rechtsvervolging vanwege een strafuitsluitingsgrond. Dat is in deze zaak ook het geval. Zonder dat de rechtbank wil afdoen aan de ernst van het feit en het grote leed dat dit heeft veroorzaakt, zijn de omstandigheden van deze zaak en die van de Hoge Raad uit 2024 op dit punt echter niet vergelijkbaar. In de zaak van de Hoge Raad heeft de man vanuit een (langdurige) psychose zijn echtgenote gedurende een langere periode veelvuldig en ernstig mishandeld en uiteindelijk op een zeer gewelddadige wijze om het leven gebracht. Dat gedaagde erflaatster in onderhavige zaak vaker mishandelde, hebben eiseressen niet gesteld en is ook niet gebleken. Daarnaast is het zo dat doodslag bijna altijd gepaard gaat met geweld. De rechtbank realiseert zich dat dit het verdriet voor de nabestaanden (in dit geval eiseressen) nog moeilijker te dragen maakt. Toch kan de rechtbank niet anders dan meewegen dat het geweld waarmee gedaagde erflaatster volgens het hof om het leven heeft gebracht (hoe fors ook) van een andere orde is dan het geweld dat in de zaak van de Hoge Raad heeft plaatsgevonden. Samengevat oordeelt de rechtbank dat het op de weg van eiseressen had gelegen om het door hen gestelde gedrag van gedaagde nader te onderbouwen. Dat hebben zij niet gedaan. Daarom kan de rechtbank niet vaststellen dat gedaagde erflaatster heeft geïsoleerd, hij agressief tegen haar is geweest en haar psychisch heeft mishandeld. Dat erflaatster van gedaagde wilde scheiden heeft gedaagde weersproken en hebben eiseressen verder niet onderbouwd. Het is invoelbaar dat eiseressen het onwenselijk vinden als gedaagde via de nalatenschap van erflaatster ook van de vader van erflaatster erft. Maar ook dat legt onvoldoende gewicht in de schaal, zeker nu het daarbij niet gaat om goederen, maar om de uitbetaling van een geldvordering. Anders dan in de zaak van de Hoge Raad het geval was, hoeven eiseressen en gedaagde dus niet samen een nalatenschap af te wikkelen. Als de vordering opeisbaar wordt, zal deze moeten worden uitbetaald als daarvoor voldoende vermogen aanwezig is. De conclusie is dat de rechtbank niet kan vaststellen dat de door eiseressen gestelde bijzondere bijkomende omstandigheden zich hebben voorgedaan. Dat is wel nodig om tot het oordeel te kunnen komen dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat gedaagde van erflaatster erft. Dat gedaagde erflaatster volgens het hof heeft gedood en dat eiseressen daar begrijpelijkerwijze veel verdriet van hebben, is onvoldoende. Als dat voor de rechtbank wél voldoende zou zijn, zou de rechtbank daarmee de onwaardigheidsgronden van artikel 4:3 lid 1 BW feitelijk uitbreiden en dat is niet aan haar, maar aan de wetgever. Dit betekent dat het beroep van eiseressen op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid niet slaagt.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:741

Zaaknummer: C/16/582571 / BE ZA 24-65

Rechters: P.J. Elferink, A.F. Hermans en G. Konings

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tegen de wil van erfgenaam meewerken aan overdracht door zelfstandig bevoegd bewindvoerder is niet verwijtbaar; dat te laat werd geïnformeerd is wél verwijtbaar.

De in 2021 overleden erflaatster heeft haar dochter/klaagster en haar broer tot enig erfgenamen benoemd en X tot executeur-afwikkelingsbewindvoerder benoemd. In april 2022 is op verzoek van X, Y tot opvolgend executeur-afwikkelingsbewindvoerder benoemd. In de in mei 2022 opgestelde verklaring van erfrecht staat dat Y zelfstandig bevoegd is tot beheer en beschikken over de tot de nalatenschap behorende goederen. Bij e-mail van 10 juni 2022 heeft Y de erfgenamen bericht over een op de woning gedane onderhandse bieding, met verzoek daarop te reageren. Op 26 januari 2024 heeft de executeur-afwikkelingsbewindvoerder de woning verkocht. Bij e-mail van 2 april 2024 heeft de toegevoegd notaris klaagster ter informatie de conceptakte van levering van de woning en de nota van afrekening toegezonden en haar geschreven dat de akte met een door Y verleende volmacht zou worden getekend. Daarop heeft klaagster bij e-mail nog dezelfde dag geantwoord dat de woning wat haar betrof niet was verkocht en dat zij nooit zou tekenen. Kort en goed verwijt klaagster de notarissen/geïntimeerden in deze tuchtprocedure onder meer dat de overdracht van de woning heeft plaatsgevonden zonder dat zij als (mede)eigenaresse daarmee akkoord was gegaan en dat de notarissen ondanks haar waarschuwing dat er zaken niet klopten de levering hebben doorgedrukt. Ook verwijt klaagster de notarissen dat zij de koopakte niet heeft ontvangen en dat de identiteit van de broer van klaagster niet is gecontroleerd.

In eerste aanleg (ECLI:NL:TNORAMS:2025:11) is de klacht ongegrond verklaard. De kamer geeft aan dat de executeur-afwikkelingsbewindvoerder zelfstandig bevoegd was om de woning te verkopen en dat de toestemming van klaagster om de koopovereenkomst te sluiten en ter uitvoering daarvan de woning over te dragen niet vereist was. De executeur-afwikkelingsbewindvoerder had daarom ook geen volmacht van klaagster (en/of haar broer) nodig. Een onderzoek naar de identiteit van de broer van klaagster was dus ook niet nodig. De executeur-afwikkelingsbewindvoerder heeft in zijn hoedanigheid een volmacht verleend aan de toegevoegd notaris om de akte van levering namens hem te passeren. Klaagster gaf aan ervan overtuigd te zijn dat de kopers van de woning kennissen waren van haar broer, dat de

woning ruim onder de WOZ-waarde is verkocht en dat er geld onder de tafel is betaald. Maar afgezien van het feit dat zij daarvoor niet voldoende bewijs heeft aangedragen, raken die verwijten de notaris niet. Die verwijten dient klaagster aan het adres van haar broer en/of de executeur-afwikkelingsbewindvoerder te maken. De notaris heeft verder verklaard dat hij bij navraag bij de executeur-afwikkelingsbewindvoerder heeft begrepen dat de verklaring voor het feit dat het bod een jaar oud was, lag aan de staat waarin de woning verkeerde. Daarmee heeft de notaris bij deze stand van zaken voldoende gedaan.

In onderhavig hoger beroep gaat ook het tuchthof uit van de zelfstandige beschikkingsbevoegdheid van Y. Het hof is voorts, net als de kamer, van oordeel dat de notarissen voldoende onderzoek hebben gedaan naar de koopprijs van de woning, doordat zij navraag hebben gedaan bij de betrokken makelaar en dat de verwijten dat de kopers kennissen waren van de broer niet aan de notarissen moeten worden gemaakt. Wel gaat het hof mee in de in hoger beroep aangevoerde klacht dat de notarissen klaagster eerder dan op 2 april 2024 hadden moeten informeren over de aanstaande overdracht van de woning op 8 april 2024 zodat klaagster voldoende gelegenheid zou hebben gehad om passende rechtsmaatregelen te treffen. Een termijn van zes dagen acht het hof te kort in een erfrechtcasus als de onderhavige, waarin uit het enkele feit dat door de rechter een opvolgend executeur-afwikkelingsbewindvoerder in de nalatenschap is benoemd volgt dat een notaris eens te meer rekening moet houden met de mogelijkheid van achterliggende geschillen. Dit geldt los van het feit dat in dit geval ook nog eens sprake was van een aanzienlijke vervroeging van de transportdatum ten opzichte van hetgeen was bepaald in de koopakte waarvoor de notarissen ter zitting geen nadere verklaring konden geven. De notarissen konden er ook niet van uitgaan dat klaagster in die vervroeging was gekend of daarvan anderszins vóór 2 april 2024 op de hoogte was. Op zichzelf is het correct dat de notaris klaagster heeft gewezen op de mogelijkheid een advocaat in te schakelen indien zij de overdracht van de woning wilde voorkomen en beslag wilde laten leggen. Deze mededeling werd echter pas op vrijdag 5 april 2024 gedaan, dezelfde dag als waarop de notarissen definitief aan klaagster lieten weten dat ondanks haar bezwaren de overdracht die maandag daarop zou doorgaan, en daarmee op een zodanig laat moment dat klaagster alleen al daardoor onnodig in haar mogelijkheden tot bewaring van haar geclaimde rechten is gehinderd. Het hof overweegt ten overvloede dat de notaris in het telefoongesprek klaagster ook nog had kunnen wijzen op de mogelijkheid om via de kantonrechter (als toezichthouder op de bewindvoerder) te proberen de overdracht van de woning te voorkomen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:544

Zaaknummer: 200.354.777

Rechters: H.T. van der Meer, O.J. van Leeuwen en J.A.H. Bruggemann

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering van partner erflater jegens erven vooralsnog afgewezen wegens door verzekeraar aan schuldeiser betaalde uitkering.

Eiseres X had een relatie met erflater en woonde tot zijn overlijden met hem samen in de aan erflater toebehorende woning. De twee dochters/gedaagden uit een eerdere relatie zijn erflaters erfgenamen. Tussen partijen is in geschil of eiseres, vanwege een tot uitkering gekomen overlijdensrisicoverzekering, een vordering heeft op gedaagden, die de nalatenschap beneficiair hebben aanvaard. Eiseres heeft gedagvaard zonder daarbij een specifieke hoedanigheid te vermelden. Omdat zij wel vermeldt dat gedaagden enig erfgenaam zijn en beneficiair hebben aanvaard, en gedaagden dit erkennen, gaat de rechtbank ervan uit dat eiseres gedaagden heeft gedagvaard in hun hoedanigheid van vereffenaars om haar vorderingsrecht bij vonnis te doen vaststellen. De rechtbank geeft aan dat in het oog springt dat zich bij de stukken twee verschillende polisbladen van dezelfde overlijdensrisicoverzekering bevinden, die beide op 8 maart 2017 zijn gedateerd. Eiseres stelt dat zij verzekeringsneemster en eerste begunstigde is en verwijst daartoe naar het door haar overgelegde polisblad, waarop abusievelijk haar voor- en achternaam zijn verwisseld. Gedaagden betwisten dat en verwijzen naar het door hen overgelegde polisblad waarop juist erflater als verzekeringnemer en eerste begunstigde staat vermeld. Volgens de rechtbank is van belang dat eiseres haar vordering niet baseert op een (zelfstandig) recht op uitkering op grond van de door haar gestelde verzekeringsovereenkomst. In deze procedure spreekt eiseres immers niet de verzekeringsmaatschappij aan tot betaling van het bedrag waarop de verzekeringsovereenkomst haar dan, zoals zij het ziet, recht geeft. Eiseres spreekt gedaagden aan tot betaling omdat de verzekeringsmaatschappij aan de hypothecaire schuldeiser heeft betaald en daarmee de hypotheekschuld met betrekking tot de woning die in de (beneficiair aanvaarde) nalatenschap valt, is afgelost. Eiseres voert meerdere grondslagen aan, die gedaagden op hun beurt gemotiveerd betwisten.

De rechtbank beoordeelt eerst die grondslagen en gaat vooralsnog voorbij aan de vraag welke de 'juiste' polis is. Als de vordering op geen van die grondslagen toegewezen kan worden, bestaat er namelijk geen reden voor de vaststelling (na bewijslevering) welke polis de juiste is. De rechtbank oordeelt dat het beroep op subrogatie (art. 6:150 en 6:142 BW) niet slaagt, omdat

eiseres ter zitting heeft verklaard dat tussen haar en de hypothecaire schuldeiser geen pandovereenkomst is gesloten. Een grondslag (titel) voor uitwinning op die grond ontbreekt dus. De rechtbank volgt eiseres niet in haar betoog dat door het opnemen van een verpandingsclausule op de polis waarop zij als verzekeringsneemster en eerste begunstigde staat, en welke clausule de verzekeraar haar heeft tegengeworpen, ten laste van haar een pandrecht is gevestigd. Ook is niet voldaan aan de (aanvullende) voorwaarde van de subrogatiegrond onder b van artikel 6:150 BW, namelijk dat eiseres, als de daar bedoelde derde, de vordering (vrijwillig) voldoet om uitwinning te voorkomen. Eiseres heeft – zo de rechtbank – geen betaling verricht, zodat een beroep op onverschuldigde betaling niet slaagt. Zij baseert haar vordering verder op onverschuldigde betaling dan wel ongerechtvaardigde verrijking. De rechtbank geeft aan dat de vereffening die door de beneficiaire aanvaarding van toepassing is, betekent dat zelfs in het geval vast zou komen te staan dat eiseres verzekeringsneemster en begunstigde is van de overlijdensrisicoverzekering (ten tijde van het overlijden van erflater) en daarmee recht op uitkering heeft (wat gedaagden betwisten) de vordering van eiseres op de grondslag van onverschuldigde betaling dan wel ongerechtvaardigde verrijking evenmin kan slagen. De vereffening betekent immers dat als schulden van de nalatenschap worden voldaan, dit dient te gebeuren volgens de in artikel 4:7 BW voorgeschreven rangorde. De beneficiaire aanvaarding heeft verder tot gevolg dat de nalatenschap een afgescheiden vermogen vormt totdat verdeling heeft plaatsgevonden en dat gedaagden, als enig erfgenaam tevens vereffenaars, in beginsel niet met hun persoonlijk vermogen instaan voor de schulden van de nalatenschap (art. 4:184 BW). Gesteld noch gebleken is dat die verdeling heeft plaatsgevonden, terwijl de omvang van de nalatenschap onduidelijk is gebleven. Mogelijk is sprake van een belastingschuld. Onduidelijk is of de schulden van de nalatenschap (van verschillende rangorde) volledig kunnen worden voldaan. Pas nadat de schuldeisers van de nalatenschap zijn voldaan, is duidelijk of er wat voor gedaagden overblijft.

Indien en voor zover de vordering van eiseres op gedaagden al toewijsbaar zou zijn, is deze dus prematuur.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:475

Zaaknummer: C/05/452051 / HA ZA 25-219

Rechters: M.C. van der Mei

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zus hoeft geen immateriële schadevergoeding aan broer te betalen wegens ontnemen mogelijkheid tot persoonlijk afscheid nemen van moeder.

In de zaak bekend onder ERF 2025-0071 is de vordering van broer/appellant tot betaling door zijn zus/geïntimeerde van smartengeld afgewezen. Appellant legt aan die vordering ten grondslag dat zijn zus hem de mogelijkheid heeft ontnomen afscheid te nemen van hun overleden moeder en dat hij daardoor schade heeft geleden. Thans bekrachtigt het hof het bestreden vonnis. Het hof oordeelt dat recht om afscheid te nemen van een overleden ouder een fundamenteel onderdeel is van het in artikel 8 EVRM verankerde recht op *family life*. Of geïntimeerde heeft gehandeld in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt als bedoeld in artikel 6:162 BW, moet worden vastgesteld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Van belang is dat geïntimeerde appellant op 3 april 2023, na het overlijden van moeder op 31 maart 2023, een bericht heeft gestuurd en heeft gevraagd naar zijn adres, zodat zij hem een rouwkaart kon sturen, en hij enige dagen later de rouwkaart heeft ontvangen. De verstandhouding tussen partijen was op dat moment ernstig verstoord na een voorval waarvan een politiedossier is opgemaakt. Anders dan appellant meent, mocht hij daarom niet erop vertrouwen dat hij zonder meer welkom was bij de afscheidsdienst. Gegeven de verstoorde familieverhoudingen en in het bijzonder het conflict dat tussen hen bestond, had appellant dat kunnen navragen bij geïntimeerde, hetgeen hij niet heeft gedaan. Appellant is zonder vooraankondiging in de kerk verschenen. Het hof gaat ervan uit dat tussen geïntimeerde en appellant een pijnlijk misverstand is ontstaan over het al dan niet welkom zijn bij de afscheidsdienst. Dit maakt het handelen van geïntimeerde echter nog niet onrechtmatig. De aanwezigheid van appellant op de eerste rij, voorin in de kerk, bracht geïntimeerde van haar stuk. De kantonrechter is ervan uitgegaan dat het verzoek aan appellant om de afscheidsdienst te verlaten, vooral was gedaan vanuit de vrees van geïntimeerde dat de onaangekondigde aanwezigheid van appellant een waardige afscheidsdienst in de weg zou staan, gezien de verstandhouding tussen partijen. Ook het hof gaat ervan uit dat het verzoek is gedaan ter voorkoming van (verdere) verstoring dan wel escalatie van de familieverhoudingen. Verder is van belang dat er een alternatieve, zinvolle gelegenheid was voor appellant om afscheid te nemen van moeder, zoals hierna zal worden

toegelicht. Tegen deze achtergrond kan het verzoek om de afscheidsdienst te verlaten, waaraan appellant vrijwillig heeft voldaan, niet als onrechtmatig jegens hem worden aangemerkt. Daarbij heeft het hof mede in ogenschouw genomen dat óók appellant naar eigen zeggen het in niemands belang en ook niet veilig vond als er ruzie tijdens de afscheidsdienst zou ontstaan. Dat geïntimeerde haar rol als uitvaartexecuteur heeft misbruikt door appellant het fundamentele recht op afscheid te ontzeggen, mist ook doel omdat hij niet bewust en met opzet bij de afscheidsdienst voor een voldongen feit werd geplaatst, waardoor hij geen persoonlijk afscheid van moeder heeft kunnen nemen. Appellant heeft zijn wens om afscheid te nemen van moeder niet aan geïntimeerde of de uitvaartverzorger kenbaar gemaakt, ook niet nadat hem was verzocht de kerk vóór afloop van de afscheidsdienst te verlaten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:490

Zaaknummer: 200.353.724/01

Rechters: M.M. Korsten-Krijnen, M.C. Bosch en J.W. Frieling

Advocaten: M. Maric en P.L. Groenveld

RECHTSPRAAK

Hoewel de driemaandstermijn is verstreken, wordt het verzoek tot verlenging van de termijnen van artikel 4:74 lid 2 en lid 3 BW toegewezen op grond van artikel 4:77 BW.

De in 2025 overleden erflater was ongehuwd en niet geregistreerd als partner. Wel woonde hij samen met mevrouw X. Uit een eerdere relatie van erflater zijn verweerster en verzoeker geboren. Erflater heeft verweerster tot zijn enig erfgenaam benoemd, zij heeft beneficiair aanvaard. In het testament is zij ook tot executeur benoemd, ook deze benoeming heeft zij aanvaard. Verweerster heeft verklaard dat de goederen van de nalatenschap ruimschoots toereikend zijn om alle schulden van de nalatenschap te voldoen. Erflater heeft aan verzoeker een geldbedrag gelegateerd (kort gezegd) gelijk aan zijn legitieme portie. Daarbij is bepaald dat het legaat wordt uitgekeerd in vijf gelijke jaarlijkse termijnen. Daarbij is bepaald dat zonder dit legaat en zonder de uitkering in termijnen de voortzetting van erflaters onderneming in ernstige mate bemoeilijkt zou worden. De kantonrechter wijst het verzoek toe om op basis van artikel 4:77 BW de termijn van artikel 4:74 lid 2 en lid 3 BW te verlengen met een termijn van vijftien maanden te rekenen vanaf de dag van overlijden, tot 6 juli 2026. De kantonrechter overweegt dat de driemaandstermijn van artikel 4:74 lid 2 en 3 BW is geëindigd voordat het oorspronkelijke verzoek werd ingediend. Maar artikel 4:77 BW maakt het echter mogelijk om voornoemde termijn van drie maanden te verlengen nadat die termijn al is verstreken, indien er sprake is van bijzondere omstandigheden. Die doen zich hier voor: er is een slecht contact tussen verweerster en verzoeker. Het opvragen van informatie bij haar heeft nog niet alle stukken die verzoeker nodig heeft om zijn legaat te kunnen berekenen opgeleverd. De notaris heeft verzoeker niet gewezen op de voor hem als legitimaris van belang zijnde termijn van drie maanden, hetgeen wel van die notaris verwacht had mogen worden. Verzoeker heeft als legitimaris recht op deugdelijk onderbouwde informatie, om daarmee zijn rechtspositie goed te kunnen bepalen. Het is de taak van verweerster als executeur om die informatie volledig te verstrekken. Omdat zij dit nalaat heeft verzoeker juridische hulp moeten inschakelen om zijn belangen goed te behartigen. Verweerster voert geen inhoudelijk verweer en refereert zich aan het oordeel van de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1411

Zaaknummer: 11804729 \ EZ VERZ 25-293

Rechters: Y.J.C.A. Roeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof stelt verdeling vast in langlopend geschil tussen zussen over de verdeling van diverse landgoederen.

In een reeds lang lopend geschil over de verdeling van een nalatenschap waartoe diverse landgoederen behoren (zie ECLI:NL:RBOVE:2021:4979 voor het tussenvonniss en ERF 2022-0097 voor het eindvonniss) en waarin diverse tussenarresten zijn geweest (zie bijvoorbeeld ERF 2024-0068), beslist het hof beslist over de verdeling. Het gaat om de verdeling van de nalatenschap van erflater/vader. Zijn erfgenamen zijn de dochters appellante en geïntimeerde 1, 2 en 3, die volle zussen zijn van elkaar. Vader heeft in zijn uiterste wil zijn vier dochters tot zijn erfgenamen benoemd. In het testament is tevens de wens vastgelegd dat het tot de nalatenschap behorende landgoed als zodanig intact blijft. In het kader van de afwikkeling van de nalatenschap zijn in (re)conventie diverse wijzen van verdeling gevorderd. In het tussenvonniss overweegt de enkelvoudige kamer van de rechtbank dat zij op grond van artikel 677 e.v. Rv juncto 3:185 BW bevoegd is tot het gelasten dan wel zelf vaststellen van de verdeling en daarbij niet is gebonden aan hetgeen is gevorderd. Uitgaand van hetgeen vader in zijn testament had bepaald, gaf de rechtbank vervolgens aan hoe zij voornemens was de verdeling te bepalen. Gelet op het gewicht van de zaak en de belangen van partijen, stelde de rechtbank die verdeling echter niet vast, maar verwees de zaak door naar de meervoudige kamer. Die meervoudige kamer ziet geen reden om de in het tussenvonniss voorgestane wijze van verdeling niet te volgen c.q. daarop terug te komen. In afwijking van het tussenvonniss bepaalt de rechtbank wel dat (tenzij partijen anders afspreken) de overbedelingsvorderingen in geld worden voldaan. Gebruikmakend van haar bevoegdheid (art. 3:185 lid 3 BW) bepaalt de rechtbank verder dat de vorderingen deels meteen bij het passeren van de akte van verdeling en deels in termijnen moeten worden betaald.

Thans geeft het hof aan dat het blijft bij de beslissingen die het in de voorgaande tussenarresten (uitgesproken op 21 maart 2023, 23 januari 2024, 9 april 2024 en 18 maart 2025) heeft gegeven en bouwt in dit arrest daarop voort. Voor de volledigheid herhaalt het hof dat onder de nalatenschap ook wordt verstaan die goederen die na het overlijden van vader door de zussen zijn verworven in voor ieder één vierde onverdeelde eigendom. De vraag of daarbij sprake is van zaaksvervanging (art. 3:167 BW) en die verworven goederen dus tot de

nalatenschap van vader behoren, of dat naast de goederen van de nalatenschap sprake is van een of meer eenvoudige gemeenschappen die tussen de zussen zijn ontstaan, kan in het midden blijven, omdat het gaat om een gehele verdeling van een bijzondere gemeenschap (van nalatenschap) en mogelijk een of meer eenvoudige gemeenschappen. Het hof realiseert zich dat dit onderscheid voor andere regelingen, zoals ter zake van de overdrachtsbelasting, wel van belang kan zijn.

In dit arrest worden nog de thema's behandeld: (a) op welk bedrag dient de waarde te worden bepaald van de percelen grond (met de daar al dan niet op staande gebouwen) die behoren tot de nalatenschap van vader; de percelen van de landgoederen; (b) hoe moeten die percelen verdeeld worden over zijn erfgenamen, te weten zijn dochters; (c) wat betekent die verdeling voor de hoogte van overbedelingsschulden en onderbedelingsvorderingen die de zussen daardoor over en weer op elkaar verkrijgen, en hoe moeten de overbedelingsschulden voldaan worden; (d) op welke wijze dient de inboedel van een landhuis te worden verdeeld over de zussen; (e) kan de door de rechtbank als boedelnotaris benoemde notaris aanblijven als boedelnotaris; (f) kan aan geïntimeerde een voorschot worden verstrekt op de te verdelen geldmiddelen; (g) kan het hof beslissen over een verdeling van het personeel van een landgoed; (h) dient het arrest in de plaats van de wilsverklaring van een niet meewerkende partij te kunnen worden gesteld (art. 3:300 BW).

Interessant is de overweging over de peildatum. Uitgangspunt bij een verdeling is dat het moment van verdeling de peildatum is voor de waardering van de te verdelen goederen. Bij goederen waarvan die waarde getaxeerd moet worden geldt in dat verband dat die taxatie zo dicht mogelijk tegen de datum van verdeling moet plaatsvinden. Aan een verdeling als waar het hier om gaat, is inherent dat er een zeker tijdsverloop zal zitten tussen de datum waarop de te verdelen goederen worden getaxeerd en de datum waarop de daadwerkelijke verdeling plaatsvindt, de datum van dit arrest. Het tijdsverloop tussen de taxatie van de percelen en de gebouwen die zich daarop bevinden en de datum van de onderhavige beslissing is naar het oordeel van het hof in dat licht zodanig beperkt dat in de concrete omstandigheden van dit geval nog steeds wordt voldaan aan voormeld uitgangspunt. Voor een indexatie van de getaxeerde waarden is daarom geen grond. Over de verdeling zelf staan de zussen twee aan twee tegenover elkaar. Het hof deelt het oordeel van de rechtbank dat bij de verdeling van de landgoederen veel gewicht toekomt aan de uitdrukkelijke wens van vader in zijn testament dat een landgoed in stand blijft. Een wens die ook strookt met de kennelijke cultuurhistorische waarde die toegekend kan worden aan dit landgoed. Onweersproken is namelijk dat dit landgoed al meer dan 400 jaar in bezit is van de familie, die in die tijd het landgoed heeft bestierd en ontwikkeld tot wat het nu is. Het vooruitzicht dat het landgoed ook gedurende volgende geslachten nog in het bezit zal blijven van de familie, al dan niet via

aandelen in het kapitaal van NSW-bv's acht het hof, net als de rechtbank, iets waarmee ook de cultuurhistorie gediend is, een aspect van het in artikel 3:185 BW genoemde algemeen belang. Daarbij strookt volgens het hof een verdeling zoals geïntimeerde 2 en 3 voor ogen staat, het meest met de wens van vader en het algemeen belang; in dat voorstel blijft het landgoed grotendeels in 'één hand' (dat van geïntimeerde 2 en 3, die op één lijn liggen) en kan dat naar verwachting worden doorgegeven aan volgende generaties. Of zij na verkrijging nu wel, zoals zij hebben gezegd, of niet zullen overgaan tot een onderlinge verdeling van het landgoed doet daaraan niet af, omdat zij bij deze verdeling gezamenlijk optrekken. Verwacht mag dan worden dat zij dat ook zullen doen in hun nalatenschappen. Die verdeling komt in grote lijnen overeen met de verdeling door de rechtbank.

Vervolgens het gaat hof in op de omvang van de over- en onderbedelingsvorderingen en is op grond van wat geïntimeerde 2 en 3 hebben aangevoerd niet van oordeel dat ervan uitgegaan kan worden dat zij hun overbedelingsschuld niet zullen kunnen voldoen en dat ook bij een verdeling volgens hun wensen het landgoed versnipperd zal raken. Als zekerheid voor de voldoening van hun schulden uit overbedeling moeten geïntimeerde 2 en geïntimeerde 3 ten behoeve van appellante en geïntimeerde 1 zekerheid stellen in de vorm van hypotheekrechten. Over de vorderingen is met ingang van de dag van levering van de toegedeelde percelen een rente verschuldigd van 3%. Het hof ziet geen grond voor een voorkeursrecht voor appellante en geïntimeerde 1. Ook hoeft geen antispeculatiebeding te worden opgenomen. Het hof handhaaft de boedelnotaris en bepaalt niet dat het arrest in de plaats kan treden van de medewerking van appellante en geïntimeerde 1 als bedoeld in artikel 3:200 BW. De verdeling van personeel is niet aan het hof. Het hof is geen inzicht gegeven in hoe de arbeidsovereenkomsten met de werknemers luiden. Als er sprake van zou kunnen zijn dat de arbeidsverhouding van een werknemer door de verdeling overgaat naar een of meer bepaalde erfgenamen (bijvoorbeeld op grond van art. 7:663 BW), is dat een gevolg van die verdeling; arbeidsverhoudingen of -overeenkomsten zijn geen goederen die verdeeld kunnen worden door een rechter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1101

Zaaknummer: 200.312.251/01

Rechters: O.E. Mulder, L. van Dijk en R.E. Brinkman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht neemt de door partijen gesloten overeenkomst van verdeling, inhoudend dat eiser zal worden uitgekocht, over in het vonnis.

Erflater is overleden in 1986 en zijn echtgenote in 1999. Tot zijn nalatenschap zijn thans gerechtigd een kleinkind van erflater/eiser voor 1/9^e deel en de dertien gedaagden voor het resterend deel. Eiser wenst de verdeling van de nalatenschap. In de onderhandelingen na afloop van de mondelinge behandeling hebben partijen uiteindelijk een overeenkomst gesloten die inhoudt dat de gezamenlijke erven aan eiser een bedrag zullen betalen ter finale kwijting van wat hij van de nalatenschap te vorderen heeft. Het Gerecht neemt dit over in het vonnis. Ter zake van de vraag of en hoe de overige erfgenamen eiser kunnen uitkopen, geeft het gerecht aan dat een kleindochter van erflater bezig is om de financiën te organiseren om de woning te kunnen kopen tegen een getaxeerde waarde. De opbrengst van een eventuele verkoop aan haar zou benut kunnen worden om de verdeling van de nalatenschap een stap verder te helpen. Indien zij de woning niet kan kopen, ligt het voor de hand dat de woning te koop zal moeten worden aangeboden. In dat verband is een termijn voor afwikkeling met eiser bepaald.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2026:23

Zaaknummer: SXM202401006

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot inzage in stukken in verband met afwikkeling nalatenschap komt in strijd met de goede procesorde omdat voor indiening verzoekschrift bekend was dat bodemprocedure aanstaande was.

De drie verzoeksters zijn samen met X erfgenamen in de nalatenschap van hun in 2014 overleden moeder/erflaatster. Ten tijde van haar overlijden was erflaatster in algehele gemeenschap van goederen gehuwd met de vader. In haar testament heeft erflaatster vader voor 1% en alle vier de kinderen voor 99% tot erfgenaam benoemd. Allen hebben zuiver aanvaard. Vader is benoemd tot executeur. Vader heeft gebruikgemaakt van het testament en een quasiwettelijke verdeling opgesteld waarbij hij de goederen uit de nalatenschap aan zichzelf heeft toebedeeld en de kinderen een niet-opeisbare vordering op hem kregen. Kort en goed draait het geschil tussen partijen over de hoogte van die vordering. Vader heeft in dat kader met X een vaststellingsovereenkomst gesloten waarbij deze is vastgesteld op circa € 25.000, verzoeksters zijn op vaders aanbod ingegaan. Nadat namens verzoeksters een groot aantal stukken is opgevraagd, is vader een bodemprocedure ter vaststelling van de vorderingen gestart. Op de dag dat de dagvaarding in die zaak werd betekend, is het verzoekschrift waarmee onderhavige procedure is ingeleid ter griffie van deze rechtbank ontvangen. In de door de vader aanhangig gemaakte bodemprocedure hebben verzoeksters (gedaagden in die procedure) een tweetal incidenten opgeworpen: het eerste strekt tot aanhouding van die zaak in afwachting van onderhavige procedure, het tweede strekt tot verwijzing van de bodemprocedure naar de rechtbank. Op deze incidentele vorderingen was ten tijde van de mondelinge behandeling in deze verzoekschriftprocedure nog niet beslist. In onderhavige procedure verzoeken verzoeksters de rechtbank vader te bevelen diverse documenten te verstrekken, en subsidiair de benoeming van een notaris die een boedelbeschrijving moet opstellen. Het door verzoeksters gedane primaire verzoek moet volgens de rechtbank worden aangemerkt als een voorlopige bewijsverrichting. Anders dan verzoeksters hebben betoogd, biedt artikel 4:148 BW geen rechtsgrond voor een informatieverzoek zodat het verzoek alleen kan steunen op artikel 195 Rv. Op zichzelf is het juist dat artikel 195 Rv in de eerste plaats betrekking heeft op een informatieverzoek tijdens een lopende procedure. Op grond van de schakelbepaling in artikel 204 Rv zijn de bepalingen

over het inzagerecht, waaronder artikel 195 Rv, van overeenkomstige toepassing op een informatieverzoek voorafgaand aan een procedure. Een informatieverzoek voorafgaand aan een procedure heeft te gelden als een voorlopige bewijsverrichting in de zin van artikel 196 Rv. Het verzoek is tijdig ingediend. De rechtbank is van oordeel dat het primaire verzoek van verzoeksters op gespannen voet staat met de goede procesorde. Als verweer tegen het verzoek voert vader aan dat verzoeksters er vóór de indiening van het verzoekschrift al van op de hoogte waren dat de dagvaardingen waarmee de bodemprocedure in zou worden geleid bij de deurwaarder waren aangeboden. Volgens vader levert het alsnog indienen van het verzoek met als doel de bodemprocedure te saboteren strijd met de goede procesorde op als bedoeld in artikel 196 lid 2 sub c Rv. De advocate van verzoeksters heeft niet betwist dat zij voor de indiening van het verzoekschrift wist dat de bodemprocedure aanstaande was en de deurwaarder al in bezit was van de uit te brengen dagvaardingen. Verder is – zo de rechtbank – van belang dat erflaatster elf jaar geleden is overleden en verzoeksters pas dit jaar, vlak voor de start van de bodemprocedure, (een enorme hoeveelheid) informatie hebben opgevraagd bij de vader. Dat verzoeksters al langer om deze stukken hebben verzocht, heeft de vader betwist en hebben verzoeksters niet kunnen toelichten. Daarnaast lijken verzoeksters weinig aandacht te hebben besteed aan het opstellen van de lijst van verlangde documentatie; zo vragen zij ook om stukken waarover zij al beschikken en stukken waarvan zij niet zeker weten of deze bestaan, en waarvan vader het bestaan heeft betwist. Onder deze omstandigheden komt het verzoek in strijd met de goede procesorde. Van verzoeksters mag verwacht worden dat zij een (zorgvuldig samengestelde) opsomming van voor de berekening van de vordering benodigde bij hen nog ontbrekende stukken (bij incidentele vordering) voorleggen in de bodemprocedure. In het licht van de door de vader ingestelde vordering in die procedure kan de kantonrechter (beter) beoordelen in hoeverre de gewenste informatie in redelijkheid relevant kan zijn voor verzoeksters. Gelet op het bepaalde in artikel 672 Rv is de kantonrechter bij uitsluiting bevoegd om te beslissen op het subsidiaire verzoek, en is de rechtbank niet bevoegd om van dat verzoek kennis te nemen. De rechtbank verwijst de procedure op grond van artikel 71 lid 2 Rv naar de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:3648

Zaaknummer: C/09/688752 / HA RK 25-364

Rechters: H.J. Vetter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De gezaghebbende ouder van minderjarige vereffenaar maakt geen boedelbeschrijving, keert erfdeel deels niet uit en handelt daardoor onzorgvuldig en onrechtmatig.

In 2012 is de moeder van de destijds minderjarige eiser overleden. Gedaagde is zijn vader. Moeder had eiser tot enig erfgenaam benoemd in de situatie dat de relatie met vader zou zijn beëindigd. In 2012 heeft vader machtiging gekregen om de negatieve nalatenschap namens eiser te verwerpen, maar heeft de verklaring van verwerping niet ingeschreven. Eiser heeft daardoor beneficiair aanvaard en de nalatenschap moest worden vereffend. Erflaatster heeft een bewind ingesteld over haar nalatenschap, en haar vader, eisers opa, tot bewindvoerder benoemd. Opa is overleden in 2024 en conform het testament eindigde het bewind in 2025. In 2025 vraagt eiser opgave aan vader van de samenstelling van de nalatenschap. In reactie hierop stuurt vader een schikkingsvoorstel naar eiser waarin o.m. staat dat eiser nog € 13.000 ontvangt, dit mede in verband met een bedrag van € 13.900 dat in mindering kwam op het erfdeel. Eiser aanvaardt dit voorstel niet en vordert thans o.m. een verklaring dat hij enig erfgenaam is, opstellen en afgifte van een onderbouwde boedelbeschrijving, uitbetaling voorschot en vaststelling erfdeel. Het niet-ontvankelijkheidsverweer van vader – omdat niet duidelijk is in welke hoedanigheid hij wordt aangesproken – verwerpt de rechtbank. Volgens de rechtbank had het vader duidelijk moeten zijn dat hij niet als vereffenaar of bewindvoerder wordt aangesproken, maar als natuurlijk persoon. Vader was als gezaghebbend ouder van de destijds minderjarige zoon/vereffenaar bevoegd te beschikken over de beneficiair aanvaarde nalatenschap. Het was dan ook aan vader om met bekwame spoed een boedelbeschrijving op te maken en bij een negatief nalatenschapssaldo dit met spoed aan de kantonrechter te melden. Vader heeft echter geen boedelbeschrijving opgemaakt met een overzicht van alle bezittingen (baten) en schulden (lasten) van de overledene. De rechtbank stelt vast dat vader daarmee zijn taak als gezaghebbende ouder van de zoon/vereffenaar niet naar behoren heeft vervuld. Omdat vader inmiddels niet meer bevoegd is (tot o.m. opvragen stukken/bescheiden), wordt de vordering hem te veroordelen tot het opstellen van een boedelbeschrijving afgewezen. Vader heeft het bedrag van de nalatenschap nimmer ter beschikking gesteld aan eiser c.q. aan opa als bewindvoerder. De vraag is nu welk bedrag vader aan de zoon uit hoofde van de nalatenschap ter beschikking had moeten stellen. De zoon heeft

ter onderbouwing dat hem uit de nalatenschap een erfdeel van € 25.000 toekomt, de conceptschikkingsovereenkomst van vader overgelegd waarin dit bedrag wordt genoemd. De bedragen waarvan vader stelt dat die daarop in mindering komen, onderbouwt hij onvoldoende. De rechtbank oordeelt dat vader zijn taak als gezaghebbende ouder van de minderjarige vereffenaar onzorgvuldig heeft verricht door geen boedelbeschrijving op te maken en de zoon zijn erfdeel niet uit te keren. Vader kan dat nu ook niet meer doen, omdat hij niet langer gezaghebbend ouder van de erfgenaam/vereffenaar is. Dit onzorgvuldig handelen van vader levert een onrechtmatige daad jegens de zoon op die maakt dat vader de hierdoor ontstane schade moet vergoeden. De schade is gelijk aan de omvang van het erfdeel dat vader aan hem beschikbaar had moeten stellen, te weten € 25.000.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1722

Zaaknummer: C/03/345554/HA ZA 25-408

Rechters: A.M. Koster-van der Linden

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt vast dat gedaagde/broer overnamesom aan vader heeft voldaan en dat niet is onderbouwd dat gedaagde onrechtmatig gelden heeft onttrokken.

De beide eisers en de gedaagde zijn broers van elkaar en de enige erfgenamen van hun in 2020 overleden vader. Tussen partijen bestaat een verschil van inzicht over de omvang en de verdeling van

de nalatenschap van vader/erflater. Niet langer is in geschil dat tussen oktober 2020 en juli 2021 € 129.000 is overgemaakt van erflaters rekening naar een zakelijke rekening van gedaagde. Eisers stellen dat de gelden onrechtmatig aan vaders vermogen zijn onttrokken. Gedaagde stelt dat hij samen met zijn echtgenote en zijn vader een boerenbedrijf in de vorm van een vennootschap onder firma heeft uitgeoefend. In 2020 heeft hij samen met zijn echtgenote het aandeel van vader in het bedrijf overgenomen en het bedrijf voortgezet. Vader heeft bij het uittreden uit het bedrijf de pinpas van de zakelijke rekening van het bedrijf behouden. Van die rekening heeft vader zelf of zijn ten behoeve van hem onder meer kosten van levensonderhoud betaald, waaronder kosten van medische zorg en autokosten. Als vader van zijn Rabobankrekening bedragen naar de zakelijke rekening heeft teruggestort c.q. overgemaakt, dan is dat zijn eigen keuze geweest. Volgens de rechtbank is niet weersproken dat vader wilsbekwaam was zodat hij zelf mocht bepalen wat hij met zijn geld deed. Duidelijk is dat erflater bewust gelden overboekte naar gedaagde om schulden te voldoen. Eisers konden volgens de rechtbank niet volstaan met enkel handhaving van hun stelling dat gedaagde zich gelden van erflater op onrechtmatige wijze heeft toegeëigend dan wel dat vader de bedragen aan gedaagde heeft geschonken. Ook is aangetoond dat gedaagde de overnamesom voor het aandeel van erflater in het boerenbedrijf aan erflater heeft betaald bij de notariële levering van de (on)roerende zaken van het bedrijf. Ook uit dien hoofde heeft de nalatenschap geen vordering op gedaagde. Omdat het saldo van de nalatenschapsrekening al is verdeeld, is er niets meer te verdelen zodat de vordering om gedaagde te veroordelen tot medewerking aan een verdeling ook wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:1226

Zaaknummer: 433315 / HA ZA 25-161 (E)

Rechters: Sterk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In gevoegde zaken verwijst de rechtbank naar de rol voor akten uitlating omtrent de ontvankelijkheid.

Dit vonnis betreft twee gevoegde zaken. In 2023 is de vader van persoon 1 en persoon 2 overleden. De moeder lijdt aan Alzheimer en verblijft sinds 2018 in een verpleeginstelling. Partijen zijn, op grond van het levenstestament van moeder, gezamenlijk bevoegd haar te vertegenwoordigen. In zijn testament zijn persoon 1 en 2 benoemd tot (enige) erfgenamen, en daarnaast tot afwikkelingsbewindvoerder en executeur. Die benoeming hebben zij aanvaard. Tot de beneficiair aanvaarde nalatenschap horen onder meer de waarde van drie effectenrekeningen en een aantal schulden. Op verzoek van persoon 1 is persoon 2 ontslagen als executeur-afwikkelingsbewindvoerder. In mei 2024 heeft persoon 1 de aandelen van erflater verkocht. Kort en goed is de inzet van procedure A dat persoon 1 persoon 2 aansprakelijk houdt voor het koersverlies van een aandelenportefeuille behorend tot de nalatenschap van erflater en is de inzet van procedure B dat persoon 2 persoon 1 aansprakelijk houdt voor de door hem geleden schade als gevolg van de verkoop van de aandelenportefeuille. De rechtbank komt niet toe aan een inhoudelijk oordeel omdat persoon 2 onder verwijzing naar ECLI:NL:HR:2018:535 betoogt dat persoon 1 niet-ontvankelijk is in haar vorderingen in zaak A. Hij stelt dat een vordering die een deelgenoot meent te hebben op een andere deelgenoot met betrekking tot de nalatenschap (inclusief een vordering die is gebaseerd op onrechtmatig handelen jegens de nalatenschap zoals in zaak A) op de voet van artikel 3:184 en 3:185 BW in de verdeling van de nalatenschap moet worden betrokken op straffe van niet-ontvankelijkheid. Gelet op dit verweer en het feit dat de ontvankelijkheid van persoon 1 en persoon 2 in zaken A respectievelijk B ook ambtshalve beoordeeld moet worden, verwijst de rechtbank de zaken naar de rol voor akten uitlating omtrent de ontvankelijkheid aan de zijde van beide partijen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1755

Zaaknummer: C/03/341694 / HA ZA 25-205 en C/03/343333 / HA ZA 25/297

Rechters: I.R.A. Timmermans-Vermeer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst verzoek tot het beëindigen van een in 2009 ingesteld levenslang testamentair bewind af.

De in 2009 overleden erflaatster heeft over de verkrijging van haar dochter/verzoekster een tot haar overlijden durend en in haar belang ingesteld bewind ingesteld. Belanghebbende X is de (opvolgend) bewindvoerder. In de periode tussen 2016 en 2025 is een meerderjarigenbewind ingesteld over het vermogen van verzoekster, waarbij X bewindvoerder is geweest. De rechtbank wijst de verzoeken tot het beëindigen van het testamentair bewind en de benoeming van een vervangend bewindvoerder (in de persoon van Y, de partner van verzoekster) af. De rechtbank oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de onder bewind staande goederen zelf op verantwoorde wijze zal kunnen besturen. De rechtbank wijst erop dat in het testament uitdrukkelijk is bepaald dat het testamentair bewind eindigt op de dag van overlijden van verzoekster. In beginsel dient er dan ook van uitgegaan te worden dat dit erflaatsters bedoeling was. De reden voor het levenslange testamentair bewind is gemotiveerd toegelicht door X met de door hem overgelegde verklaring van de voormalig testamentair bewindvoerder, die in het verleden ook toeziend voogd was van verzoekster. Hoewel artikel 4:178 lid 2 BW een opheffingsmogelijkheid biedt, hecht de rechtbank waarde aan de afweging die erflaatster gemaakt heeft bij het opstellen van het testament. Dat erflaatster de inhoud van het testament op het punt van het levenslange testamentair bewind niet goed begrepen zou hebben omdat zij van Duitse komaf was, acht de rechtbank niet aannemelijk. Ook wijst de rechtbank het verwijt van verzoekster af dat tijdens de mondelinge behandeling het saldo van de effectenrekening is gedaald. De bewindvoerder heeft onbetwist aangevoerd dat verzoekster jaarlijks via die effectenrekening een vast bedrag krijgt – verspreid over het jaar – als aanvulling op haar inkomen. Uit de bijlagen van de bewindvoerder is gebleken dat zij frequent de bewindvoerder verzoekt extra geld aan haar over te maken, terwijl de bewindvoerder kritische kanttekeningen plaatst bij haar uitgavenpatroon. De rechtbank vat het subsidiaire verzoek op als een verzoek in de zin van artikel 4:178 lid 2 laatste volzin BW, tot het wijzigen van de regels van het bewind. Dit artikel voorziet blijkens voorbeelden uit de literatuur in de situatie dat rechthebbende nog niet geheel zelfstandig de onder bewind staande goederen kan besturen, maar er wel aanleiding is om de bevoegdheden van rechthebbende uit te breiden. Met deze voorbeelden in het achterhoofd is de rechtbank van

oordeel dat deze bepaling niet zover strekt, dat die als grondslag kan dienen voor de benoeming van een opvolgend bewindvoerder.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1987

Zaaknummer: C/03/348691 / HA RK 26-4

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter oordeelt dat aannemelijk is dat de bodemrechter concludeert dat erflaatster dwaalde bij toekennen verblijfsrecht in woning aan eiser.

De in 2025 overleden erflaatster heeft haar dochter tot enig erfgename benoemd. Tot de nalatenschap behoort een woning. Erflaatster had een vriendschappelijke/affectieve relatie met eiser die zich op 13 juni 2019 heeft ingeschreven in de BRP op het adres van de woning. In het testament van erflaatster staat onder meer dat het testament mede is gemaakt vanuit de gedachte dat het huis waarin zij woonde mede is gefinancierd door haar partner/eiser en dat zij zonder die financiering dat huis niet had kunnen kopen. Ook staat erin dat haar partner als gevolg hiervan een afgescheiden gedeelte voor bewoning tot zijn beschikking (voorzijde tweede verdieping) heeft en dat erflaatster voornemens was een vaststellingsovereenkomst op te stellen met betrekking tot het door eiser voorgeschoten bedrag, en de afspraak over de bewoning. In 2016 heeft een notaris die vaststellingsovereenkomst opgesteld waarin onder meer staat dat eiser € 360.000 ter leen heeft verstrekt en dat hij de woning mag gebruiken op de wijze als toen feitelijk het geval was. Dat wil zeggen zonder eigen opgang maar onder de verplichting om te melden op welk tijdstip comparant sub 1 in de woning zal aankomen dan wel verblijven. Eiser heeft het recht om in de woning te blijven wonen tot één maand voor een levering na verkoop door erflaatster/haar erfgenamen. Nadat eiser zich in mei 2025 had uitgeschreven uit de BRP en die inschrijving diezelfde maand ongedaan is gemaakt/hersteld, is hij in juli 2025 (tijdelijk) naar Rusland vertrokken. Kort en goed wordt de hem gewenste terugkeer in de woning door gedaagde geweigerd. Tevens worden de vaststellingsovereenkomst en alle testamentaire makingen ten gunste van eiser buitengerechtelijk vernietigd op de grond dat erflaatster bij het aangaan heeft gedwaald. Eiser baseert zijn kortgedingvordering om wederom toegang te krijgen tot het pand op het testament en op de vaststellingsovereenkomst. Hieruit kan immers een recht van gebruik en bewoning worden afgeleid. Gedaagde heeft echter de (buitengerechtigde) vernietiging ingeroepen van het testament en de vaststellingsovereenkomst. Indien voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter tot het oordeel komt dat de vernietiging terecht is ingeroepen, vervalt de grondslag voor toewijzing van eisers vordering. De voorzieningenrechter oordeelt dat voorshands voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter

tot het oordeel komt dat de vernietiging terecht is ingeroepen. Gedaagde heeft voorshands aannemelijk gemaakt dat het pand en de verbouwingkosten niet door eiser aan erflaatster zijn geschonken, maar door een derde, X, van wie eiser enig erfgenaam was. X heeft dit gedaan voor zijn overlijden. Dat eiser (als erfgenaam) aan die schenking uitvoering heeft gegeven na het overlijden van X maakt niet dat eiser zelf gelden aan erflaatster ter beschikking heeft gesteld. In zoverre is dus aannemelijk dat sprake was van dwaling aan de zijde van erflaatster bij het aangaan van het testament en de vaststellingsovereenkomst. Ook in een tweetal conceptvaststellingsovereenkomsten van mei en juni 2025 wordt gesproken over dwaling. Hoewel niet ondertekend, vormen zij wel een aanwijzing in de richting van dwaling. Verder staat het pand te koop omdat gedaagde anders de erfbelasting niet kan betalen en is een verkoop moeilijk zo niet onmogelijk indien eiser wederom zijn intrek zou nemen in het pand.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 29-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:908

Zaaknummer: C/13/781423 / KG ZA 26-12

Rechters: E.A. Messer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede-erfgenaam is gehouden mee te werken aan de verkoop en levering van de ene en reeds verkochte nalatenschapswoning, maar niet (bij voorbaat) van de andere.

Partijen zijn de erfgenamen in de nalatenschap van de in 2012 overleden erflaatster. Tot de nalatenschap behoort onroerend goed. Eisers vorderen in kort geding dat het gerecht gedaagde beveelt om samen met eisers en de andere erven het onroerend goed te verkopen en te leveren aan de kopers tegen elk redelijk aanbod en aan die verkoop en levering alle medewerking te geven. Volgens het gerecht staat vast dat gedaagde weigert mee te werken aan de verkoop en levering. Het spoedeisend belang is door gedaagde niet weersproken. Eisers wensen niet langer in onverdeeldheid te blijven en stellen dat de erfgenamen van erflaatster op leeftijd zijn en dat zij de verdeling willen bewerkstelligen voordat weer een van de erfgenamen komt te overlijden en de verdeling wordt bemoeilijkt. Gedaagde verzet zich onder meer tegen de prijs waarvoor een van de onroerende goederen (I) wordt verkocht, omdat deze prijs ver onder de in 2021 getaxeerde marktwaarde ligt. Volgens gedaagde moet de onroerende zaak opnieuw worden getaxeerd. Het Gerecht gaat hier niet in mee. Hoewel gedaagde terecht aanvoert dat de verkoopprijs van Afl. 200.000 de helft van de in 2021 vastgestelde marktwaarde betreft, hebben eisers ter zitting onweersproken aangevoerd dat het meerdere makelaars niet is gelukt om de onroerende zaak voor die getaxeerde waarde te verkopen. Gelet op deze onweersproken stellingen en het feit dat gedaagde niets heeft aangedragen waaruit blijkt dat de onroerende zaak wel voor Afl. 400.000 is te verkopen, moet er naar het voorshands oordeel van het Gerecht van worden uitgegaan dat het bod van Afl. 200.000 een redelijk bod is. Ook staat als onbetwist vast dat de koper nog steeds bereid is om de onroerende zaak af te nemen. In de koopovereenkomst is weliswaar geen leveringsdatum vermeld, maar eisers hebben ter zitting onweersproken aangevoerd dat de koper de onroerende zaak (naar het Gerecht begrijpt: zo snel mogelijk) geleverd wil krijgen en dat de notaris alleen nog in afwachting is van de handtekening van gedaagde om de levering te bewerkstelligen. Bij deze stand van zaken is gedaagde naar het voorlopig oordeel van het Gerecht gehouden mee te werken aan de verkoop en levering van woning I. Dit geldt niet voor woning II. Vaststaat dat er voor deze onroerende zaak nog geen koper is gevonden. Van een (op handen zijnde) verkoop van de onroerende zaak is dan ook geen sprake. Op voorhand kan ook niet worden gezegd dat

gedaagde aan een eventuele verkoop niet zal meewerken. Gelet hierop is voor het treffen van een onmiddellijke voorziening in kort geding ten aanzien van woning II onvoldoende aanleiding. Dat ook dit perceel in waarde achteruitgaat, kan zo zijn, maar dit alleen is onvoldoende om gedaagde te kunnen veroordelen mee te werken aan een verkoop waarvan nog niet eens de verkoopprijs bekend is. Dat strekt te ver.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 05-02-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2026:46

Zaaknummer: AUA202503514 KG

Rechters: T.A.M. Tjihuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris handelt onvoldoende zorgvuldig bij beoordeling wilsbekwaamheid overleden schenkster en waarborgt onvoldoende dat wil onafhankelijk en zonder beïnvloeding werd gevormd.

De notaris/geïntimeerde heeft in 2022 bij volmacht een schenkingsakte verleden, waarbij de in 2024 overleden erflaatster/moeder van klaagster een bedrag van € 182.503 aan de broer van klaagster heeft geschonken. Klaagster verwijt de notaris onvoldoende zorgvuldig te hebben gehandeld bij de beoordeling van de wilsbekwaamheid van erflaatster en onvoldoende te hebben gewaarborgd dat erflaatster haar wil op onafhankelijke wijze zonder beïnvloeding door derden aan de notaris heeft kunnen overbrengen. In eerste aanleg (ECLI:NL:TNORAMS:2025:3) is de klacht gegrond verklaard en is aan de notaris de maatregel van waarschuwing opgelegd. Daarbij zijn de volgende omstandigheden in aanmerking genomen: niet erflaatster zelf maar de broer heeft de notaris benaderd met het verzoek om de schenkingsakte op te maken, een gestelde schenkingshistorie (de – vermeende – eerdere schenkingen aan klaagster) heeft de notaris niet zelf onderzocht of geverifieerd, het conceptmemo dat op verzoek van de broer door twee belastingadviseurs is opgesteld en de basis vormde voor de schenking is door de notaris niet met erflaatster in persoon besproken, de broer werd in ruime mate bevoordeeld door de akte, de notaris heeft de akte opgesteld aan de hand van instructies van de adviseurs, de notaris heeft de conceptakte pas op 1 augustus 2022, de dag dat de volmachten voor de schenking werden getekend, aan erflaatster en de broer gestuurd, de volmacht is slechts in aanwezigheid van een medewerkster van de notaris door erflaatster getekend, op verzoek van de broer is de akte bij volmacht gepasseerd, de notaris heeft geen gespreksaantekeningen gemaakt van zijn gesprek met erflaatster, de notaris heeft verklaard dat hij zich niet meer concreet kan herinneren hoe het gesprek met erflaatster voorafgaand aan het tekenen van de volmacht was verlopen behalve dat zij haar paspoort was vergeten en dat de broer dit is gaan ophalen. In de tussentijd zou de notaris de gelegenheid hebben gehad om haar onder vier ogen te spreken. De kamer achtte het aannemelijk dat de notaris erflaatster niet voldoende uitgebreid heeft gesproken.

In appèl deelt het hof het oordeel dat de notaris onvoldoende zorgvuldig is geweest bij de beoordeling van de wilsbekwaamheid van erflaatster. Het hof kwalificeert de handelwijze van

de notaris als zeer onzorgvuldig. Behalve de hiervoor weergegeven feiten en omstandigheden is in hoger beroep vast komen te staan dat in de door erflaatster ondertekende volmacht niet de tekst van de schenkingsakte stond opgenomen. Dit betekent dat erflaatster in feite via de volmacht een schenkingsakte heeft ondertekend die zij voordien zelfs nooit heeft kunnen zien. Op 1 augustus 2022, de dag waarop erflaatster de volmacht heeft ondertekend, had erflaatster immers de schenkingsakte nog niet gezien of zelfs kunnen zien; de schenkingsakte waar de volmacht op zag, is pas op diezelfde dag per post naar haar verstuurd. De notaris wist dit of had dit moeten weten. De notaris heeft onvoldoende kunnen onderbouwen dat hij erflaatster zelf heeft gesproken over de inhoud van de akte en voor zover hij dit wel zou hebben gedaan waarom hij, in de gegeven omstandigheden, geen nader onderzoek behoefde in te stellen naar haar wilsbekwaamheid. De (enkele) verklaring van de notaris dat hij (en zijn medewerkster) niet heeft getwijfeld aan de wilsbekwaamheid van erflaatster is in dit geval onvoldoende. Het hof geeft verder aan dat het volgens vaste rechtspraak de verantwoordelijkheid is van de notaris om te waken voor de vrije en onafhankelijke wilsvorming van zijn cliënt(e). De notaris dient dan ook al het nodige te doen om zich ervan te vergewissen dat zijn cliënt(e) bij het vormen en uiten van zijn/haar wil niet op ongewenste wijze wordt beïnvloed. Desgevraagd heeft de notaris ter zitting in hoger beroep verklaard dat hij in dit geval op geen enkele wijze uitvoering heeft gegeven aan deze verplichting. Het hof is van oordeel dat de notaris met zijn handelwijze zijn kerntaken als notaris ernstig heeft veronachtzaamd. Notariële kernwaarden als onafhankelijkheid, onpartijdigheid en zorgvuldigheid zijn door de notaris op grove wijze geschonden. Het tuchthof legt aan de notaris een zwaardere maatregel op: schorsing in de uitoefening van het ambt voor de duur van drie maanden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:305

Zaaknummer: 200.353.843/01 NO

Rechters: H.T. van der Meer, O.J. van Leeuwen en J.A.H. Bruggemann

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ook als erven bekend zijn en zuiver aanvaarden kunnen zij belang hebben bij benoeming vereffenaar als nalatenschap onbeheerd wordt gelaten.

In 2023 is erflaatster/de moeder van de dochter en de zoon overleden met achterlating van hen als haar enige erfgenamen. Zij hebben haar nalatenschap zuiver aanvaard. Vader was in 2018 overleden en had een horizontale ouderlijke boedelverdeling gemaakt. De dochter heeft samen met haar echtgenoot (de schoonzoon) en haar ouders in 1996 een onroerende zaak verkregen, de ouders voor 4/10e deel en de dochter en de schoonzoon voor 6/10e deel. In de notariële akte van levering is een verblijvingsbeding opgenomen als gevolg waarvan van het overlijden een deelgenoot diens aandeel verblijft aan de overige deelgenoten. Dit onder de opschortende voorwaarde dat die overige deelgenoten aan de erfgenamen of rechtverkrijgenden van de betreffende deelgenoot binnen twee maanden na bedoeld overlijden bij aangetekend schrijven mededelen dat zij de inwerkingtreding van dit verblijvingsbeding verlangen. Na het overlijden van vader hebben de drie andere deelgenoten niet (tijdig) de inwerkingtreding van het verblijvingsbeding ingeroepen. Vanaf dat overlijden is erflaatster (alleen) gerechtigd tot het 4/10^e onverdeeld aandeel dat daarvoor behoorde tot de huwelijksgemeenschap van erflaatster en vader. In eerste aanleg is het verzoek van de dochter en de schoonzoon om ex artikel 4:204 BW een vereffenaar te benoemen, afgewezen. Het hof benoemt wel een vereffenaar. Daarvoor is van belang dat de dochter op grond van de OBV-vordering een schuldeiser is van de nalatenschap. Ook de schoonzoon is een schuldeiser omdat, anders dan de zoon/verweerder stelt, tijdig het verblijvingsbeding is ingeroepen. Gebleken is dat het gevaar bestaat dat de erfgenamen niet binnen een redelijke tijd zullen voldoen aan de betaling van de schuld uit de OBV en de verplichting tot levering van het 4/10e onverdeeld aandeel in de onroerende zaak aan dochter en de schoonzoon, omdat de nalatenschap niet behoorlijk beheerd en afgewikkeld wordt. De verhoudingen tussen de twee erfgenamen zijn hopeloos verstoord en er is geen enkele vorm van samenwerking. De twee erfgenamen moeten de nalatenschap samen beheren en samen afwickelen, maar dat lukt vanwege die verstoorde verhouding helemaal niet en er is geen enkel concreet vooruitzicht dat dit beter zal worden. Zo lukt het de erfgenamen niet op brieven van de bank te reageren. De

benoeming van een vereffenaar is volgens het hof ook noodzakelijk o.m. omdat een verdelingsprocedure in dit geval geen alternatief is voor de benoeming van een vereffenaar. Over de vraag of de dochter belanghebbende is, overweegt het hof dat artikel 4:204 BW niet specificiert wie belanghebbende is en wie niet. De tekst van de wet sluit ook niet uit dat ook een erfgenaam belanghebbende kan zijn. Uit de omstandigheid dat in artikel 4:203 lid 1 onder a BW de erfgenaam uitdrukkelijk is genoemd en in artikel 4:204 lid 1 onder a BW niet, kan niet worden afgeleid dat een erfgenaam geen belanghebbende in de zin van die laatste bepaling kan zijn. Daarvoor biedt de tekst van de wet geen aanknopingspunten; ook de wetsgeschiedenis biedt die aanknopingspunten niet. Verder is in dit geval vanwege de langdurig en uitzichtloos verstoorde verhouding tussen de erfgenamen de nalatenschap feitelijk onbeheerd. Na deze constatering staat het hof stil bij de vraag wat de belangen zijn van de dochter als erfgename die zuiver heeft aanvaard bij de benoeming van een vereffenaar en een wettelijke vereffening. Met de vereffening zijn allereerst de belangen van schuldeisers van de nalatenschap gemoeid. Hun belang bij de vereffening is dat hun vorderingen zo veel mogelijk worden voldaan uit de nalatenschap en dat de overige schuldeisers van de erfgenamen zich pas daarna kunnen verhalen. Met de vereffening is ook het belang van beneficiaire erfgenamen gemoeid die er vooral in is gelegen dat zij in beginsel (behalve de situaties van art. 4:184 lid 2 BW) niet verplicht zijn schulden van de nalatenschap ten laste van hun overige vermogen te voldoen. Ten slotte is met de vereffening ook het belang van erfgenamen die zuiver hebben aanvaard gemoeid. De afwikkeling van een nalatenschap, die vooral bestaat in de betaling van schulden, de inning van vorderingen en de verdeling daarvan, is in beginsel overgelaten aan de (zuiver aanvaard hebbende) erfgenamen zelf. Hun belang is dat de nalatenschap ordentelijk wordt afgewikkeld en dat de schulden daarvan worden voldaan zodat zij (in het geval er meer erfgenamen zijn) daarna kunnen overgaan tot verdeling van de nalatenschap of als de nalatenschap negatief is weten welke schulden ten laste van hun overige vermogen komen. Dat is uiteraard ook een belang van beneficiaire erfgenamen. Dat betekent dat ook erfgenamen die zuiver hebben aanvaard belang kunnen hebben bij de benoeming van een vereffenaar en een vereffening van de nalatenschap als de nalatenschap niet door een executeur wordt beheerd en de erfgenamen die bekend zijn haar geheel of ten dele onbeheerd laten. Het hof benoemt een professionele vereffenaar.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1257

Zaaknummer: 200.360.073

Rechters: J.H. Lieber, J.U.M. van der Werff en S. Kuijpers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel het kind was gemachtigd, voerde het niet het beheer over vermogen erflaatster en ontbreekt grond voor afleggen verantwoording of schadevergoeding.

Eiser en de drie gedaagden zijn de kinderen van vader en moeder. Na het overlijden van vader in 2020 heeft moeder een volmacht gegeven aan een dochter/gedaagde 1. In 2021 is moeder ingetrokken in een verpleegtehuis waar zij in 2022 is overleden. Tussen 2022 en het overlijden zijn diverse schenkingen gedaan aan de kinderen en kleinkinderen van moeder, maar niet aan de stiefkleinkinderen/de kinderen van de echtgenote van eiser. Eiser vordert dat gedaagde 1 rekening en verantwoording aflegt over het gevoerde beheer. De rechtbank geeft daarover aan dat het op zijn weg had gelegen om zijn stelling dat gedaagde 1 als gevolmachtigde heeft opgetreden nader te onderbouwen nu gedaagde 1 dit ontkent. Dat gedaagde 1 een algehele volmacht heeft gekregen met directe ingang is onvoldoende om aan te nemen dat zij als gevolmachtigde namens moeder optrad. Zolang moeder zelf wilsbekwaam bleef, kon zij bovendien zelfstandig handelingen in het juridisch verkeer blijven verrichten. Volgens gedaagde 1 heeft moeder dit ook gedaan. De schadevergoedingsvordering van eiser wordt eveneens afgewezen omdat hij, voor zover hij bedoelt dat gedaagde 1 onrechtmatig heeft gehandeld, onvoldoende onderbouwt hoe haar handelen onrechtmatig jegens eiser zou zijn geweest. Zo gedaagde 1 al aansprakelijk is, is zij dat jegens de nalatenschap en niet jegens eiser. De stelling van eiser dat de omvang van nalatenschap te laag is vastgesteld omdat er geen rekening is gehouden met de (gestelde) vorderingen op gedaagde 1, wijst de rechtbank af omdat de vorderingen niet zijn vastgesteld. Tot slot heeft eiser onvoldoende onderbouwd dat het niet de beslissing van moeder zelf was om haar chalet voor € 35.000 te verkopen. Dat gedaagde 1 heeft vernomen dat het chalet een bedrag van ongeveer € 80.000 waard was, maakt dit niet anders, omdat niet zij maar moeder heeft ingestemd met de verkoopprijs.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 04-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:1247

Zaaknummer: C/08/341211 / HA ZA 25-404

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat legitieme portie is vastgesteld wordt het beroep op artikel 4:5 BW niet gehonoreerd.

Interessant in deze zaak is dat gedaagde – die aan eiseres haar door de rechtbank vastgestelde legitieme portie moet voldoen – een beroep doet op artikel 4:5 BW. Daarmee is het de vraag of kan worden vastgesteld dat er sprake is van een gewichtige reden op grond waarvan de legitieme portie niet onmiddellijk zou hoeven te worden betaald, rekening houdend met de belangen van beide partijen. Namens eiseres is gesteld dat er geen bewijs van betalingsonmacht zijdens gedaagde is geleverd. Daarmee heeft zij er terecht op gewezen dat gedaagde geen inzicht heeft verschaft in haar financiële positie en daarmee haar verzoek onvoldoende heeft onderbouwd. Het is zeer goed mogelijk dat gedaagde de verkoopopbrengst van het onroerend goed nodig heeft om de vordering van eiseres te voldoen, maar dat kan niet worden vastgesteld vanwege het ontbreken van verifieerbare informatie. Daarbij komt dat gedaagde inmiddels ruim drie jaar weet dat eiseres aanspraak maakt op haar legitieme portie en dat dit een substantieel bedrag betreft. Uitgaande van het aanvankelijke standpunt van gedaagde over de omvang van het actief en passief, zou de legitieme portie meer bedragen dan de rechtbank nu vaststelt, zodat gedaagde met het vastgestelde bedrag zeker rekening heeft moeten houden. Dat het belang van eiseres om haar vordering inmiddels te kunnen innen onder die omstandigheid ondergeschikt zou moeten zijn aan het belang van gedaagde om nog niet tot betaling hoeven over te gaan, kan ook om die reden niet worden aangenomen. Het beroep op artikel 4:5 BW wordt niet gehonoreerd.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:13229

Zaaknummer: C/03/325686 / HA ZA 23-553

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van door rechtbank benoemde vereffenaar in een in impasse verkerende nalatenschap gelast de voorzieningenrechter de wijze van verdeling.

De in 2024 overleden erflaatster heeft A, B en C (haar drie kinderen/gedaagden) tot haar erfgenamen benoemd en aan haar kleinkinderen bedragen gelegateerd. De verhouding tussen de kinderen is ernstig verstoord. In mei 2025 heeft de rechtbank eiser tot vereffenaar benoemd. De vorderingen van zowel de vereffenaar als van C in reconventie strekken ertoe om uit de ontstane impasse ten aanzien van de vereffening van de nalatenschap te geraken. Volgens de vereffenaar is daartoe nodig dat de voorzieningenrechter de nalatenschap verdeelt, althans de wijze van de verdeling van de nalatenschap vaststelt. C meent dat haar allereerst toegang tot de in een loods en op het kantoor van de vereffenaar opgeslagen goederen moet worden verleend zodat zij deze kan inspecteren en inventariseren. De vorderingen tot het vaststellen van de verdeling worden toegewezen. Uit de door de vereffenaar opgemaakte voorlopige boedelbeschrijving blijkt dat het saldo vermogen nalatenschap na vereffening negatief is (min € 25.402,41 ± p.m.). De vereffenaar heeft te kennen gegeven dat alle in kaart gebrachte en grotendeels bij hem afgegeven roerende zaken integraal in de nalatenschap van erflaatster vallen en aangewend kunnen worden voor de verkoop ter voldoening van de schuldeisers in de nalatenschap. De vereffenaar heeft de erfgenamen een eerste gelegenheid geboden om biedingen uit te brengen op de roerende zaken die zijn omschreven in het taxatierapport. A en B hebben dit gedaan, C niet. C heeft wel bij de kantonrechter een verzoekschrift met betrekking tot het voornemen te gelde maken van de goederen der nalatenschap (art. 4:215 BW) ingediend. Na bericht van de griffie dat het verzoek incompleet was, is verzocht een nieuw verzoekschrift over te leggen inclusief de bijlagen en concreet aan te geven welke beslissing(en) C van de kantonrechter vraagt. C heeft aan dat verzoek niet voldaan. De vereffenaar heeft diverse voorstellen gedaan om de ontstane impasse te doorbreken. Die voorstellen zijn door A en B wel, en door C niet geaccepteerd. Het vaststellen van de verdeling van de nalatenschap is – zo de voorzieningenrechter – in dit geval in kort geding niet mogelijk. Dit zou immers leiden tot een constitutief vonnis omdat met de uitspraak de rechtstoestand van de gemeenschap verandert van onverdeeld naar verdeeld. Mogelijk zou hiervan kunnen worden afgeweken in geval van een wezenlijk (spoedeisend)

belang en onder bijzondere of uitzonderlijke omstandigheden, maar deze zijn door de vereffenaar niet gesteld. Wel gelast de voorzieningenrechter de wijze van de verdeling van de nalatenschap op wijze zoals de vereffenaar heeft gevorderd. Een belangenafweging tussen partijen leidt niet tot een ander oordeel. Hoewel de voorzieningenrechter er oog voor heeft dat het voornamelijk gaat om goederen die voor C grote emotionele waarde hebben, laat dat onverlet dat het belang van de vereffenaar om te handelen ten behoeve van de schuldeisers van de nalatenschap en gelet op de kosten/batenanalyse zwaarder dient te wegen. Uit de voorlopige boedelbeschrijving blijkt dat het saldo vermogen na vereffening al negatief is. De vereffenaar heeft in dit verband nog verklaard – en C heeft dit niet (gemotiveerd) weersproken – dat de in discussie zijnde goederen geen goederen zijn met een groot geldelijk belang. Daarmee is de kans klein dat de eventuele baten opwegen tegen de doorlopende kosten. De vrees bestaat dat er in dat geval niet genoeg in de nalatenschap zal overblijven voor de uitkering van de legaten aan kleinkinderen. Daarmee zou niet worden voldaan aan de laatste wil van erflaatster. Daar komt bij dat C de mogelijkheid heeft gehad om de verzoekschriftprocedure bij de kantonrechter met betrekking tot het voornemen te gelde maken van de goederen der nalatenschap (art. 4:215 BW) voort te zetten door te antwoorden op de door de griffier gestuurde brief en dat zij daarvan geen gebruik heeft gemaakt.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:1361

Zaaknummer: C/02/442937/KG ZA 25-670 (E)

Rechters: Sterk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zoon/mede-erfgenaam wordt veroordeeld tot ontruiming nalatenschapswoning en medewerking aan de verkoop daarvan.

Erflater is 2024 overleden en hij heeft in zijn testament een zoon/gedaagde, alsmede een andere zoon, een stiefzoon/eiser en de drie kinderen van zijn vooroverleden andere stiefzoon tot zijn erfgenamen benoemd. Zij hebben de nalatenschap aanvaard. Verder heeft erflater eiser tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder benoemd. Tot de nalatenschap behoort een woning waar gedaagde in december 2021 bij erflater is komen wonen. Na het overlijden van erflater is gedaagde in de woning blijven wonen. Nadat eiser gedaagde schriftelijk had bericht tot verkoop van de woning te willen overgaan heeft gedaagde bericht dat hij de woning niet eerder dan in juni 2026 wilde verlaten, omdat hij nog geen andere woonruimte had gevonden. Partijen hebben geprobeerd tot een regeling te komen, maar dat is niet gelukt. Thans vordert eiser samengevat dat gedaagde wordt veroordeeld mee te werken aan de verkoop en tot het ontruimen van de woning. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is er sprake van voldoende spoedeisend belang. Uitgangspunt is dat erfgenamen niet gehouden zijn om in een onverdeelde gemeenschap te blijven. Tussen partijen staat vast dat de woning verkocht moet worden, omdat geen van de erfgenamen (het aandeel van de anderen in de eigendom van) de woning wil of kan overnemen en verkoop noodzakelijk is om de schulden van de nalatenschap te kunnen voldoen. Tot die schulden behoren ook vorderingen van de erfgenamen zelf in verband met de nalatenschap van de echtgenote van erflater. Omdat gedaagde geen inkomen uit werk of uitkering heeft, worden de eigenaarslasten en de gebruikerslasten sindsdien van de boedelrekening betaald. Eiser heeft daarnaast bedragen aan gedaagde betaald als voorschot op zijn erfdeel, zodat hij in zijn levensonderhoud kon voorzien. Er wordt maandelijks verder ingeteerd op het vermogen, zodat het saldo van de boedelrekening naar verwachting in juni 2026 nul zal zijn. Dan kunnen de hypotheeklasten en andere lasten niet meer worden betaald. De voorzieningenrechter volgt gedaagde niet in zijn stelling dat de bruikleenovereenkomst die hij mondeling met erflater zou zijn aangegaan niet op de juiste wijze is opgezegd en hem geen redelijke termijn is gegund voor ontruiming van de woning. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter moet het belang van gedaagde om langer in de woning te blijven wonen in de gegeven omstandigheden wijken voor het belang van de andere erfgenamen bij spoedige verkoop van de woning. Gedaagde heeft voldoende

gelegenheid gehad om andere woonruimte te vinden. Dat hij nog geen vervangende woonruimte heeft gevonden komt voor zijn rekening en risico.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:874

Zaaknummer: C/16/603562 / KG ZA 25-598

Rechters: A.F. Hermans

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontslag testamentair bewindvoerder wordt afgewezen.

Het verzoek van de erven/verzoekers om verweerder te ontslaan als testamentair bewindvoerder wordt afgewezen. Het bewind heeft, blijkens het testament, de strekking dat verweester verzoekers begeleidt bij het op verantwoorde wijze omgaan met het onder bewind gestelde vermogen en de inkomsten daaruit. De kantonrechter stelt voorop dat aan deze wens van erflater niet te gemakkelijk voorbij kan worden gegaan. Van in ernstige mate tekortschieten in de nakoming van zijn verplichtingen is geen sprake in dit geval. Verweester heeft haar taken als testamentair bewindvoester (en executeur) voortvarend opgepakt en geeft inzicht in haar werkzaamheden. De kantonrechter overweegt dat de aangevoerde verstoorde verhoudingen en wantrouwen een gewichtige reden kunnen zijn voor ontslag van een testamentair bewindvoerder, mits gebaseerd op concrete en objectieve feiten. Enkel subjectieve belevenissen zijn dus niet genoeg. Volgens de kantonrechter zijn de spanningen tussen verzoekers en verweester niet zodanig dat er sprake is van een (blijvende) ernstig verstoorde verhouding die het ontslag van verweester rechtvaardigt. Verweester heeft benadrukt dat zij openstaat voor overleg met verzoekers en heeft verder terecht opgemerkt dat dit niet betekent dat zij elk verzoek zonder meer zal inwilligen. De kantonrechter merkt op dat dat ook niet haar taak is als bewindvoester, waarbij zij moet waken over de (financiële) belangen van verzoekers. Wél dient verweester open te staan voor verzoeken en opmerkingen van verzoekers. Verzoekers hebben aangegeven dat zij door verweester gehoord willen worden en niet als kleine kinderen behandeld willen worden. Zij willen hun redenen kunnen toelichten waarom zij bepaalde uitgaven nodig vinden en zij verwachten dat verweester duidelijk uitlegt waarom zij hier wel of niet mee akkoord gaat. De kantonrechter heeft begrip voor dat standpunt en verzoekt verweester dringend hiermee rekening te houden en haar communicatiestijl hierop aan te passen. Verzoekers zijn geen kleine kinderen en zij dienen serieus genomen te worden. Als testamentair bewindvoester dient verweester zorgvuldig naar verzoekers te luisteren en daarna een weloverwogen beslissing te nemen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:873

Zaaknummer: 11903040 UB VERZ 25-395

Rechters: M.C. Verra

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewindvoerder krijgt geen machtiging af te zien van een beroep op legitieme portie betrokkene.

In haar hoedanigheid van bewindvoester over diens vermogen verzoekt de zus van betrokkene machtiging om namens betrokkene af te mogen zien van het beroep op de legitieme portie in de nalatenschap van erflater. De kantonrechter wijst het verzoek af en verwijst daartoe o.m. naar onderdeel B.K6 van de Aanbevelingen Meerderjarigenbewind, Curatele en Mentorschap vastgesteld door het LOVT. De belangrijkste reden om af te zien van de legitieme portie is dat betrokkene volgens verzoekster geen extra vermogen nodig heeft. Dit is echter geen reden om af te zien van de legitieme portie. De kantonrechter moet namelijk beoordelen of het in het belang van betrokkene is om af te zien van de legitieme portie (en niet andersom). Bij het aanvullende verzoek is verzoekster bovendien alsnog gekomen met ideeën om het leven van betrokkene nog wat leuker en aangenamer te maken als extra vermogen beschikbaar is. Ook is niet helemaal te voorzien wat de financiële behoefte van betrokkene in de toekomst zal zijn. In een door verzoekster genoemd arrest van het Hof Den Bosch waren de omstandigheden anders dan in het onderhavige geval. In dat arrest speelde een belangrijke rol dat betrokkene pas beschikking zou hebben over de legitieme portie na overlijden van de partner van erflater. Betrokkene had zelf een lage levensverwachting. Met het daar uitgevoerde maatwerk, namelijk vermogen ten behoeve van betrokkene in een Stichting, kon betrokkene wel direct profiteren van het vermogen. Deze omstandigheden doen zich hier niet voor. De kantonrechter overweegt verder dat het standpunt (namelijk dat de legitieme portie leidt tot minder toeslagen en een hogere eigen Wlz-bijdrage) geen reden is om af te wijken van het uitgangspunt dat de legitieme portie moet worden ingeroepen. Dat zou strijdig zijn met de solidariteitsgedachte waar het socialevoorzieningsstelsel op is gebaseerd.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:875

Zaaknummer: NL:TZ:0000239168:Boo1

Rechters: P.J. Elferink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Meerderjarigenbewindvoerder is aansprakelijk voor schade ontstaan door uit het eigen vermogen van betrokkene/erfgenaam een nalatenschapsschuld te voldoen.

Het vermogen van betrokkene is in december 2020 onder bewind gesteld en iX is tot bewindvoerder benoemd. Op verzoek van betrokkene is X op augustus 2025 ontslagen en is Y benoemd. Y heeft geconstateerd dat X namens betrokkene een betalingsregeling is aangegaan inzake een huurschuld van de in januari 2021 overleden moeder van betrokkene. Dit betreft een negatieve nalatenschap.

De kantonrechter verwijst naar de regeling van artikel 4:193 lid 1 BW en stelt vast dat het aangaan van een betalingsregeling waarbij de nalatenschapsschuld uit het eigen vermogen van betrokkene wordt voldaan, een daad van zuivere aanvaarding is. En dat kan niet bij een onderbewindstelling. Betrokkene wordt op basis van de wet geacht de nalatenschap beneficiair te hebben aanvaard. Dit betekent dat de schuld ten onrechte is voldaan uit het vermogen van betrokkene. Y heeft de kantonrechter bericht waaruit de door betrokkene geleden schade bestaat. De kantonrechter verwijst naar de aansprakelijkheidsregeling van artikel 1:444 BW en is van oordeel dat X tekort is geschoten door een betalingsregeling aan te gaan met betrekking tot een schuld die niet uit het vermogen van betrokkene had hoeven/mogen worden betaald. Op grond van artikel 1:362 BW (dat ingevolge art. 1:445 lid 5 BW van overeenkomstige toepassing is bij bewind) stelt de kantonrechter de schade vast die de betrokkene door slecht bewind van X heeft geleden en voordeelt X tot vergoeding daarvan.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:872

Zaaknummer: NL:TZ:0000171383:Boo1

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt omvang legitieme portie vast en legt uit dat niet-opeisbaarheidsbepaling mede ziet op de legitieme portie van de overleden dochter.

De in 2024 overleden erflater heeft zijn dochter/eiser onterfd en zijn echtgenote/gedaagde tot enig erfgenaam en executeur benoemd. Erflater verzocht in zijn testament verder de bij de afwikkeling van mijn nalatenschap betrokken executeur en/of boedelnotaris om zijn dochter of haar afstammelingen niet omtrent de onterving te informeren. Als reden voor de benoeming van zijn echtgenote tot enig erfgenaam geeft erflater aan dat dit mede is gedaan om te voorkomen dat zijn echtgenote erfbelasting en andere eventuele vermogensbelastingen van zijn zoon zou moeten betalen. Eiseres heeft een beroep gedaan op haar legitieme portie en vordert thans vaststelling daarvan en de veroordeling van gedaagde tot betaling daarvan. De rechtbank stelt vast dat partijen het in grote lijn eens zijn over samenstelling en waarde van de tot de nalatenschap behorende goederen en schulden. De rechtbank gaat in op de waarde van de goederen/schulden waarover partijen het niet eens zijn, waaronder een auto, caravan en enkele inboedelgoederen. Voor wat betreft de kosten van de lijkbezorging is de rechtbank van oordeel dat gedaagde voldoende heeft onderbouwd dat de door haar gemaakte kosten in overeenstemming zijn met de omstandigheden van de overledene. Daarbij kunnen zowel de kosten van de lunch na afloop van de dienst als die van de na afloop genuttigde pizza's en de drankjes worden beschouwd als kosten van de uitvaart. Dat één kant van de familie daarbij niet aanwezig was, maakt nog niet dat sprake is van onredelijke kosten. De rechtbank stelt de hoogte van de legitieme portie vast en oordeelt dat de niet-opeisbaarheidsbepaling een losstaande bepaling is, die niet enkel samenhangt met onderdeel D waarin de reden voor de onterving van de zoon is opgenomen. Volgens de rechtbank wenste erflater dat eiseres niets zou ontvangen. Die wens heeft eiseres niet gerespecteerd. Het bepaalde in de niet-opeisbaarheidsbepaling kan niet anders uitgelegd worden dan dat indien deze wens niet wordt gerespecteerd en eiseres een beroep doet op haar legitieme portie, de legitieme vordering uitsluitend opeisbaar zal zijn bij het overlijden van gedaagde.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:1543

Zaaknummer: C/05/454232 / HZ ZA 25-187

Rechters: R.A. Eskes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eisers trekken zaak over wilsbekwaamheid erflater in, en worden veroordeeld in de proceskosten van gedaagden.

Eisers wilden in eerste instantie de geldigheid van het door hun vader/erflater gemaakte testament betwisten op de grond dat hij ten tijde van het opstellen ervan niet wilsbekwaam was. Nadat gedaagden de vordering hebben betwist, is deze door eisers ingetrokken. Gedaagden hebben verzocht om een proceskostenveroordeling uit te spreken. Het Gerecht ziet in deze zaak aanleiding om af te wijken van de gebruikelijke compensatie van proceskosten in familiezaken. Eisers hebben de vordering min of meer tegen beter weten in ingesteld en worden veroordeeld in de kosten aan de zijde van gedaagden.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2026:32

Zaaknummer: SXM202500738

Rechters: L.J. Saarloos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter wijst verzoek tot ontslag executeur af omdat daarbij geen belang meer is gezien de stand van de afwikkeling.

Verzoekster en belanghebbende zijn de dochters en enig erfgenamen van hun in 2022 overleden vader. Zij hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. Verweerder is tot executeur en afwikkelingsbewindvoerder benoemd en heeft een ruimschoots toereikend verklaring afgelegd. De kantonrechter wijst het verzoek tot ontslag van verweerder af. Daarvoor is m.n. relevant dat de afwikkeling van de nalatenschap nagenoeg is afgerond. De executeur moet de nalatenschap klaarmaken voor verdeling en verweerder heeft onweersproken gesteld dat de nalatenschap klaar is voor verdeling en dat hij alleen nog wacht op de aanslag Inkomstenbelasting 2022. Het ontslag van de executeur dient dan geen redelijk belang meer. Bovendien is aan verweerder als afwikkelingsbewindvoerder – in beginsel – niet de bevoegdheid tot verdeling van de nalatenschap toegekend zodat het ook niet zo is dat er nog een taak is weggelegd voor verweerder in zijn hoedanigheid van afwikkelingsbewindvoerder. De kantonrechter kan zich voorstellen dat deze beslissing voor verzoekster lastig te verkroppen is. Zeker omdat op het moment van het indienen van het ontslagverzoek de executeur minder ver gevorderd was en zij erop heeft gewezen dat de executeur zijn bevoegdheden te buiten is gegaan door zijn bemoeienissen met het bedrijf van erflater, zich daarbij bovendien partijdig had opgesteld, haar niet of in elk geval onvoldoende van informatie heeft voorzien, de nalatenschap niet goed heeft beheerd en een groot bedrag naar zichzelf heeft overgemaakt uit de nalatenschap. Dit alles samen maakt dat zij geen vertrouwen meer heeft in de executeur. Ondanks het verweer hiertegen van de executeur kan de kantonrechter zich voorstellen dat verzoekster het vertrouwen in hem verloren heeft, maar de kantonrechter komt aan toetsing ervan (bij de huidige stand van de executeur) simpelweg niet meer toe. Dit neemt niet weg dat haar andere procedures ter beschikking staan waarin zij eventueel (de gevolgen van) het functioneren van verweerder ter discussie kan stellen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1005

Zaaknummer: 11432481 UB VERZ 24-745 en 12050292 UB VERZ 26-3

Rechters: K.G. van de Streek

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Voorzieningenrechter gelast meewerken aan opheffen
appartementensplitsing en daaropvolgend kadastrale splitsing.***

Partijen zijn, ieder voor de helft, de erfgenamen van hun in 2005 overleden moeder. Tot de nalatenschap behoort een hoeve die in 2000 in opdracht van erflaatster in appartementen is gesplitst. In 2020 heeft de rechtbank aan zowel eiser als aan gedaagde een aantal van de appartementen toebedeeld. Omdat samenwerking binnen de VvE niet mogelijk bleek, is ter beëindiging van het geschil dat inzet was van dit kort geding, de mogelijkheid besproken om te komen tot een opheffing van de splitsing en het daaropvolgend splitsen in twee afzonderlijke (nieuw genummerde) kadastrale percelen op een manier dat partijen niet aan elkaar gebonden en van elkaar afhankelijk zouden zijn. Een dergelijke opheffing en splitsing bleek mogelijk waarna de notaris opdracht kreeg om e.e.a. te realiseren. Kort en goed is de betreffende akte niet gepasseerd. Wel heeft eiser inmiddels de aan hem conform de notariële conceptakte toe te delen percelen verkocht. Zijn kopers hebben hun eigen woning verkocht en moesten die 31 december 2025 opleveren. Eiser vordert dat gedaagde wordt veroordeeld tot medewerking aan het passeren van de akten. Volgens de voorzieningenrechter is niet af te leiden dat de afspraak is gemaakt dat gedaagde pas zou meewerken nadat eiser enkele werkzaamheden had verricht. Duidelijk is wél dat gedaagde dit als voorwaarde stelt, maar niet dat eiser hiermee daadwerkelijk heeft ingestemd. De voorzieningenrechter concludeert dat niet valt vast te stellen wie van partijen het gelijk aan haar zijde heeft, en dat daartoe een bodemprocedure noodzakelijk is. Nu daarmee voorshands niet aannemelijk is geworden dat tussen partijen een afspraak met betrekking tot de werkzaamheden is gemaakt als voorwaarde voor het ondertekenen van de notariële akten, terwijl niet in geschil is dat partijen overeenstemming hebben omtrent de inhoud van de akte, ligt het door eiser gevorderde in beginsel voor toewijzing gereed.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 05-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2172

Zaaknummer: C/03/328509 / KG ZA 24-71

Rechters: J.J. Verhoeven

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens de rechtbank heeft erflater aan zijn partner een huurrecht toegekend onder de opschortende voorwaarde van zijn overlijden.

In deze zaak is samengevat in geschil of de partner van erflater/gedaagde een recht van huur heeft ten aanzien van de beletage en souterrain van een woning. Zij beroept zich op een verklaring van 28 februari 2007, waarin erflater verklaart dat gedaagde in geval van zijn overlijden gedurende de rest van haar leven woonachtig mag blijven in de woning en dat zij het recht krijgt om deze ruimte te huren voor de rest van haar leven voor de somma van € 500. Gedaagde stelt dat de verklaring moet worden opgevat als een huurovereenkomst onder de opschortende voorwaarde van overlijden van erflater. Volgens eisers is de verklaring vervalst en heeft gedaagde nooit met erflater in het pand gewoond. Deskundigen concluderen dat de handtekening onder de verklaring (zeer) waarschijnlijk authentiek is, maar dat de handtekening onder andere stukken, waaronder een huurovereenkomst van 2007, het samenlevingscontract en een gebruiksovereenkomst met betrekking tot de auto die gedaagde onder zich had, met grote mate van waarschijnlijkheid wel zijn vervalst. Dit betreft telkens documenten waarin aan gedaagde rechten worden toegekend. Gedaagde heeft op die documenten na overlijden van erflater ook een beroep gedaan. Minst genomen kan niet worden uitgesloten dat gedaagde iets met de vervalsingen te maken heeft. Dat het niet tot strafrechtelijke vervolging van gedaagde is gekomen doet hieraan niet af. Hiertegenover staat dat gedaagde zich op geen van de documenten beroept die door de deskundigen als vervalst zijn aangemerkt. Zij baseert haar woonrecht uitsluitend op de verklaring. Gedaagde heeft aangevoerd dat zij en erflater, anders dan eisers beweren, wel degelijk een langdurige affectieve relatie hadden en zij vanaf 2004 tot aan het overlijden van erflater jarenlang in het pand hebben samengewoond. Dit wordt ondersteund door verklaringen en poststukken uit 2009, 2011 en 2012. Eisers voeren hiertegenover aan dat gedaagde alleen een tijdelijke (huishoudelijke) hulp en mantelzorgster van erflater is geweest. Dit standpunt is in tegenspraak met de vele verklaringen die gedaagde heeft overgelegd. Dat erflater mogelijk gelijktijdig een affectieve relatie met vriendin X heeft gehad, doet aan de samenwoning en relatie met gedaagde niet af. Verder acht de rechtbank de verklaring plausibel waarom gedaagde pas in 2021 op het adres van het pand is ingeschreven (dat was slechts op papier en een beproefde vastgoedtruc van erflater om op dat adres een woonbestemming te krijgen). Als

vaststaand neemt de rechtbank dan ook aan dat erflater en gedaagde een langdurige affectieve relatie hadden en vele jaren in het pand hebben samengewoond. Naast de relatie en samenwoning zijn er andere aanwijzingen die bevestigen dat de inhoud van de verklaring overeenkomt met de feiten en de bedoeling van erflater. In de verklaring staat dat gedaagde onder opschortende voorwaarde van overlijden van erflater een huurrecht verkrijgt. Ook constateert de rechtbank dat is voldaan aan de vereisten van artikel 7:201 BW en de verklaring moet worden gekwalificeerd als een huurovereenkomst onder opschortende voorwaarde van overlijden van erflater. In dat oordeel ligt besloten dat van een schenking bij dode in de zin van artikel 7:177 BW geen sprake is. Van een zakelijk recht van gebruik en bewoning in de zin van artikel 3:326 BW is evenmin sprake. De stelling van eisers dat de verklaring geen werking heeft omdat deze niet is vastgelegd in een notariële akte gaat daarom niet op.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:11293

Zaaknummer: 11332966 CV EXPL 24-12567

Rechters: M.W. van der Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eisers zijn niet-ontvankelijk in hun namens de nalatenschap tegen mede-erfgenaam ingestelde vorderingen en beslagen moeten worden opgeheven.

De vader van partijen is in 2020 overleden. Eiser 1, eiser 2, gedaagde en hun broers X en Y zijn samen met hun moeder de erfgenamen van vader. Tussen partijen bestaat discussie over de afwikkeling van door vader aan gedaagde geschonken cumulatief preferente certificaten van aandelen in het familiebedrijf. Volgens eisers zijn alle erfgenamen overeengekomen dat gedaagde ter zake € 3.600.941 zou inbrengen in de nalatenschap. Omdat gedaagde weigert dat bedrag in te brengen, vorderen eisers betaling daarvan. Gedaagde vindt dat eisers deze zaak in de verkeerde hoedanigheid zijn gestart en dat zij niet vorderingsgerechtigd zijn. Ook betwist hij de inbrengafpraak en vordert hij opheffing van twee door eisers gelegde conservatoire (derden)beslagen. De voorzieningenrechter verklaart eisers niet-ontvankelijk in hun vordering en wijst de tegenvordering toe. Eisers stellen dat het door gedaagde te betalen bedrag door hen wordt doorbetaald aan moeder. Moeder zou daar op grond van het testament van de vader van partijen recht op hebben, omdat zij als langstlevende alle goederen van de nalatenschap gelegateerd heeft gekregen. Eisers stellen ook dat zij in deze procedure mede namens moeder optreden en beroepen zich op een volmacht van 13 december 2025 van moeder. De voorzieningenrechter meent dat de stellingen noch de volmacht zich vertalen in de hoedanigheid waarin eisers deze zaak zijn gestart. Uit de eerste pagina van de dagvaarding blijkt dat zij op eigen titel procederen. Nergens wordt er op die pagina melding van gemaakt dat zij dit (mede) namens moeder doen, terwijl tussen partijen niet in geschil is dat eisers – in ieder geval op dit moment – op eigen titel geen vordering op gedaagde hebben. Bovendien is naar voorlopig oordeel niet aannemelijk dat de door moeder aan eisers verstrekte volmacht leidt tot procesbevoegdheid om mede namens haar een procedure te voeren tegen gedaagde. In de eerste plaats heeft moeder de volmacht op 13 december 2025 mede ‘in haar hoedanigheid van executeur’ verleend, terwijl de kantonrechter moeder (op haar eigen verzoek) op 10 december 2025 als executeur in de nalatenschap van vader ontslag heeft verleend. Daarmee is ook duidelijk dat eisers niet (alleen) bevoegd zijn om namens de nalatenschap een vordering tegen gedaagde in te stellen en dus ook niet alleen en op eigen titel beslag mochten leggen ten laste van gedaagde. Dit betekent dat summierlijk van de ondeugdelijkheid van de gelegde

conservatoire (derden)beslagen is gebleken, zoals bedoeld in artikel 705 lid 2 Rv, zodat die beslagen moeten worden opgeheven. Ook een zelfstandige belangenafweging leidt niet tot een ander oordeel.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2064

Zaaknummer: C/10/714343 / KG ZA 26-112

Rechters: P. de Bruin

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank verdeelt tot nalatenschap behorende percelen en woning.

Verkort weergegeven verdeelt de rechtbank in deze in hoofdzaak feitelijke uitspraak een aantal tot een nalatenschap behorende bospercelen en een boswoning waarbij met meerdere (afwikkelings)scenario's rekening wordt gehouden. Zaken die aan bod komen zijn o.m. de toedeling van de bospercelen aan een van de erven, de eventuele verkoop van de percelen, de persoon die de opdracht tot het opmaken van de akte tot verdeling geeft, de betaling van de daarmee samenhangende kosten en verdeling van de overwaarde.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:1670

Zaaknummer: C/02/436422 / HA ZA 25-347 (E)

Rechters: N.E.J.M. Stoof

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na verlenen akte niet-dienen voor antwoord stelt de rechtbank de verdeling van de nalatenschap vast.

In vervolg op de zaak onder ERF 2025-0571 heeft gedaagde geen gebruik gemaakt van de haar geboden mogelijkheid om door middel van een nieuwe advocaat een conclusie van antwoord in te dienen. Een e-mailbericht van 8 december 2025 met stukken kan de rechtbank niet in behandeling nemen, omdat dit niet door een advocaat is ingediend. De rolrechter heeft gedaagde daarom een akte niet-dienen voor antwoord verleend waarna de rechtbank de verdeling van de nalatenschap vaststelt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2015

Zaaknummer: C/10/665073 / HA ZA 23-783

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erflaatsters toestemming was niet vereist omdat in vermogende huishoudens giften van de jaarlijkse vrijstelling niet ongebruikelijk en niet bovenmatig moeten worden geacht.

Eiseres en gedaagden 1 en 2 zijn zus en broers en kinderen van erflaatster. Moeder had een echtscheidingsverzoek ingediend ten aanzien van de vader van partijen. Eiseres is

de enige erfgenaam van moeder en tevens executeur van haar nalatenschap. In deze procedure is zij haar moeder na haar overlijden opgevolgd. Gevorderd worden primair verklaringen voor recht dat haar moeder schenkingen die in de periode van 2010 tot en met 2024 door vader aan de zoons zijn gedaan wegens het ontbreken van haar op grond van artikel 1:88 BW vereiste toestemming heeft vernietigd op grond van artikel 1:89 BW. De giften, gedaan aan gedaagde 1 over veertien jaar tot een totaalbedrag van € 90.038 en aan gedaagde 2 voor een totaalbedrag van € 77.413, waren volgens gedaagden structureel (veertien jaar) en niet bezwarend waren voor het gezin, omdat het gezamenlijke vermogen van vader en moeder blijkens een overgelegde aangifte inkomstenbelasting over 2023 op ongeveer € 3 miljoen kan worden geschat. Totaal voor beide zoons over 14 jaar gaat het om 5,6% van het beschikbare vermogen. Ook volgens de rechtbank moeten deze giften, gelet op alle omstandigheden van het geval, als gebruikelijke, niet bovenmatige giften worden aangemerkt, die passen in een patroon van substantiële bedragen die de ouders door de jaren heen aan de kinderen ten goede hebben doen komen. De rechtbank volgt eiseres niet in haar betoog dat vader en moeder sober leefden en dat de giften om die reden als bovenmatig moeten worden aangemerkt. Volgens de rechtbank heeft het toestemmingsvereiste van artikel 1:88 BW het oog op de bescherming van de gezinsfinanciën, waarbij een strikt subjectieve opvatting van bovenmatigheid niet zonder meer doorslaggevend kan zijn. Ware dit anders, dan zou een echtgenoot die nooit enig cadeautje geeft en nooit enige niet strikt noodzakelijke uitgave doet, zelfs bij aanwezig substantieel vermogen een cadeaubon van € 25 als bovenmatig kunnen aanmerken. Ook het betoog dat de schenkingen bovenmatig zijn omdat zij door vader niet ook aan haar zijn gedaan, faalt. Nog daargelaten dat tussen partijen heftig in debat is welke giften door de ene ouder, giften van de andere ouder zouden beogen te compenseren: blijkens de wetsgeschiedenis heeft artikel 1:88 BW een gezinsbeschermend karakter. De strekking van het

artikel is niet om de gelijke behandeling van kinderen te bevorderen. In objectievere zin kan aan het voorgaande ten slotte worden toegevoegd dat naar het oordeel van de rechtbank in vermogende huishoudens, zoals dat van vader en moeder, giften aan kinderen in de orde van grootte van de fiscale jaarlijkse schenkingsvrijstelling voor kinderen (in 2010 € 5.000, stijgend tot € 6.633 in 2024) in het algemeen niet ongebruikelijk en niet bovenmatig moeten worden geacht.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2039

Zaaknummer: C/10/695601 / HA ZA 25-222

Rechters: P.G.J. van den Berg, M. Aukema en I.M.H. van der Zon

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verleent machtiging tot verwerping negatieve nalatenschap.

In twee zaken (ECLI:NL:RBLIM:2026:1533 en ECLI:NL:RBLIM:2026:1534) wordt het verzoek machtiging te verlenen om namens een minderjarige de nalatenschap te verwerpen, toegewezen. Uit de door respectievelijke verzoekers gegeven schriftelijke toelichting is naar het oordeel van de kantonrechters voldoende aannemelijk geworden dat de nalatenschap negatief is. Het verlenen van de gevraagde machtigingen acht de kantonrechter dan ook in het belang van de minderjarigen. Daarnaast is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen inwilliging van het verzoek verzetten. Daar waar de minderjarigen pas erfgenaam worden nadat hun ouder heeft verworpen, wordt de machtiging voorwaardelijk verleend in de zin dat die verwerping daadwerkelijk heeft plaatsgehad.

In ECLI:NL:RBLIM:2026:2017 betreft de machtiging mede een nog niet-geboren kind, artikel 1:2 BW.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1533

Zaaknummer: 12087268 \ EZ VERZ 26-26

Rechters: T. Dohmen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeken aan de rechtbank tot benoeming van een vereffenaar.

In ECLI:NL:RBLIM:2026:1827 heeft erflaatster haar minderjarige dochter tot enig erfgenaam benoemd. De nalatenschap geldt als namens haar beneficiair aanvaard. Twee van de benoemde executeurs kunnen de executele niet aanvaarden, artikel 4:143 lid 2 BW, en de andere beoogd executeur wil de benoeming niet aanvaarden. De nalatenschap wordt thans niet beheerd. Het verzoek van verzoekster/een bank tot het op grond van artikel 4:203 lid 1 BW benoemen van een vereffenaar wordt toegewezen.

In ECLI:NL:RBROT:2026:2014 is in een nalatenschap waarin 31 erfgenamen zijn gevonden, onduidelijk of een 31^e erfgenaam, die de nalatenschap heeft verworpen en in Australië woont, afstammelingen heeft. Verzoeker is daarnaar een onderzoek gestart in Australië. Totdat dit onderzoek is afgerond kan de nalatenschap door de beneficiair aanvaarde erfgenamen niet worden beheerd en afgewikkeld. Tot de nalatenschap behoort echter een woning waarvan de verkoop, vanwege de slechte conditie waarin die woning verkeert, in gang moet worden gezet. Daarnaast moet ook de aangifte erfbelasting worden afgerond en heeft verzoeker daarvoor geen uitstel meer kunnen krijgen. Gelet hierop is er voldoende belang om een vereffenaar te benoemen.

In ECLI:NL:RBROT:2026:2022 wordt het verzoek gedaan door de voormalig bewindvoerder over het vermogen van overledene. Het is niet bekend of er erfgenamen zijn en er is erfgenamenonderzoek in het buitenland noodzakelijk.

In ECLI:NL:RBROT:2026:2020 hebben de erven beneficiair aanvaard en menen zij dat zij over onvoldoende kennis en kunde beschikken om de nalatenschap te vereffenen. Zij willen voorkomen dat er onenigheid kan bestaan als zij als erfgenamen de vereffening op zich nemen.

In ECLI:NL:RBROT:2026:2029 geschiedt de benoeming op verzoek van een nalatenschapsschuldeiser/hypotheekverstrekker. Overledene was geboren in het buitenland en op dit moment is niet bekend wie de erven zijn. Overledene was niet gehuwd of geregistreerd als partner en heeft evenmin kinderen achtergelaten. Verdere gegevens over familieleden van de overledene zijn onbekend, zodat het op dit moment niet bekend is of de

overledene erfgenamen heeft en daar nader onderzoek naar gedaan moet worden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:1827

Zaaknummer: C/03/349297 / HA RK 26-2

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurder.

In ECLI:NL:RBDHA:2026:4358 wordt de vordering van eiser tot huurvoortzetting van de door zijn moeder/erflaatster gehuurde woning afgewezen. Eiser staat sinds 2006 niet meer ingeschreven op het adres van het gehuurde en onderbouwt ook overigens onvoldoende dat hij in het gehuurde zijn hoofdverblijf had. Ook is naar het oordeel van de kantonrechter geen sprake van een gemeenschappelijke huishouding, o.m. omdat het bestaan van financiële verwevenheid onvoldoende is onderbouwd. Dat eiser in de buurt pinde, boodschappen op het adres liet bezorgen en een koelkast heeft gekocht, is daarvoor onvoldoende. Ook het duurzame karakter van de gemeenschappelijke huishouding is niet onderbouwd. Tot slot heeft eiser niet onderbouwd dat hij voldoende financiële waarborg biedt voor de betaling van de huur. De kantonrechter is van oordeel dat het verzoek om de ontruiming uitvoerbaar bij voorraad te verklaren moet worden toegewezen. De vordering van eiser op grond van artikel 7:268 lid 2 BW heeft geen reële kans van slagen en daarom is sprake van misbruik van recht. In de dagvaarding is enkel gesteld dat er sprake is van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Pas na de conclusie van antwoord heeft eiser producties ingebracht waaruit zou moeten blijken dat er sprake is van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Dan nog is summier onderbouwd dat er sprake is van een duurzame gemeenschappelijke huishouding, daar waar op eiser een verzwaarde stelplicht rust. Bovendien is sprake van een tweetal contra-indicaties voor een duurzame gemeenschappelijke huishouding: hij staat sinds 2006 niet meer ingeschreven op het adres van de huurwoning en hij heeft verklaard sinds 2008 een kamer te huren op een ander adres. Dit maakt dat (de gemachtigde van) eiser op voorhand in had moeten zien dat zijn vordering geen reële kans van slagen heeft.

In ECLI:NL:RBGEL:2025:11838 wijst de kantonrechter de vordering tot huurvoortzetting af omdat het bestaan van een duurzame gemeenschappelijke huishouding onvoldoende is onderbouwd. Nadat eiser in de gelegenheid was gesteld zijn vordering te onderbouwen heeft hij onvoldoende aangetoond dat het zorgaspect niet de hoofdmoot vormde in de beginperiode van de samenwoning.

Ook in ECLI:NL:RBROT:2026:2123 wordt de vordering tot huurvoortzetting afgewezen. Eiser is na zijn scheiding in eerste instantie tijdelijk bij zijn moeder/erflaatster ingetrokken. Het feit

dat hij de afgelopen jaren als alleenstaande woningzoekende op meer dan tien huurwoningen heeft gereageerd is een omstandigheid die niet te rijmen is met zijn stelling dat er sprake was van een duurzame samenleving. Ook blijkt onvoldoende van de voor een gemeenschappelijke huishouding vereiste wederkerigheid terwijl bovendien de noodzakelijke huisvestigingsvergunning ontbreekt.

Het ontbreken van zo'n vergunning betekent dat in ECLI:NL:RBAMS:2026:1245 het verzoek wordt afgewezen hoewel er sterke aanwijzingen zijn dat er sprake was van een gemeenschappelijke huishouding.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:4358

Zaaknummer: 11909204 RL EXPL 25-18352

Rechters: O. van der Burg

Wetsartikelen: